

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶναι ἑτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

24 Σεπτεμβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

K. Κοκκινάκης

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐπομένης αὐτογράφου ἐπιστολῆς, ἀποσταλείσης πρὸς τὴν διευθύνσιν τῆς Ἑστίας ὑπὸ τοῦ κ. Λίμ. Λεγράν.

Ἐν Βιέννῃ, τῇ 16 Μαρτίου 1819.

Φίλιππε Νικολόπουλε,

Ἐν καιρῷ ἐλάβομεν τὰς ἀπὸ 20 δεκεμβρίου καὶ 26 φεβρουαρίου φιλικὰς σου ἐπιστολάς. Ἐν ἁκρᾷ συντομίᾳ σὲ ἀποκρινόμεθα, διότι δὲν ἔχομεν καιρὸν οὔτε νὰ ξύσωμεν τ' αὐτὶ μας, κατὰ τὴν παροιμίαν. Παράξενον μᾶς ἐφάνη πῶς εὐρέθη τόσον ἐνδεὴς ἡ λεγομένη εταιρία τοῦ Α. Ε., ὥστε νὰ μὴν ἔχη νὰ πληρώσῃ οὔτε 60 τάλληρα· ἀλλ' ἐλπίζομεν τέλος πάντων νὰ πλουτίσῃ, καὶ φρόντισε πλέον σὺ νὰ τὰ συνάξῃς, καὶ δέξου τα, φίλε, πρὸς χρῆσιν σου εἰς τὰς παρούσας σου ἀνάγκας. Ὅτι εἶσαι ὁ τιμιώτατος τῶν αὐτόθι φίλων μας, τὸ ἠσθάνθημεν πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδέποτε θέλουν κλονήσῃ συκοφανταί τὰ περὶ σοῦ φρονήματα ἡμῶν. Ὅταν σφάλλωμεν, συμβούλευέ μας ἐλευθέρως· ὅταν σφάλλῃς, θέλωμεν σὲ συμβουλεύει ἐλευθέρως, καὶ ἂς λείψουν πλέον εἰς τὸ ἐξῆς οἱ περὶ τοῦ ὑποκειμένου τούτου λόγοι καὶ δισταγμοί. Ἄς ἀφήσωμεν ἄλλα τινὰ ἀνδράρια νὰ καταταρνανῶνται ἀπὸ τὰ τοιαῦτα παιδαριώδη πάθη, ἡμᾶς δὲ μόνον τὸ γλυκὺ πάθος τοῦ ἔρωτος τῆς πατρίδος ἂς καταναλώσῃ τὸν βίον μας· διὸ, φίλε, ὦν βέβαιος ὅτι κοπιᾶζων ὑπὲρ τοῦ Ἑρμοῦ κοπιᾶζεις ὑπὲρ τῆς φίλης πατρίδος, μὴ λείπῃς, ὅταν εὐκαιρῇς, νὰ μᾶς βοηθῇς τὸ κατὰ δύναμιν. Τὸ βιβλίον τοῦ Κοδρικᾶ καὶ τὴν Revue ἐλάβομεν. Μετ' ὀλίγον θέλεις ἰδεῖν εἰς τὸν Ἑρμῆν τοῦ πρώτου τὴν κρίσιν. Σιωπῇ!

Ἐλάβομεν καὶ τὴν εἰδησιν τῆς Ἀθηναῖς· παράδοξος ἡ ἀνωθυμία τῶν ὑπουργῶν τῆς· ὅταν τοὺς μάθῃς, σημειώσέ μας τοὺς. Εὐχόμεθα νὰ ὠφελησῇ. Τὴν ἐγκλειστον πρὸς τὸν κύριον Φωτῆ-

1. Φιλολογικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἑλληνιστὶ ἐκδοθὲν, ἐν ἔτει 1819, ἐν Παρίσι, περὶ οὗ ἰδὲ Ε' τόμον τῆς Ἑστίας, σελ. 219.

Σ. τ. Ἑστίας.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'—1878.

λαν ἐγχείρισον ἀσφαλῶς ὡς ἀναγκαίαν. Ὑγίαινε.

Οἱ φίλοι σου, ἐκδότης τοῦ Α. Ἑρμοῦ

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ

K. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ.

* * *
Ὁ Κωνσταντῖνος Κοκκινάκης ἐγεννήθη τῇ 1781 ἐν Χίῳ. Παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Θεοδοσίου, ἀνδρὸς ἐλλογίμου, ἐδιδάχθη τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ μαθηματικά. Ἀφοῦ δὲ διήκουσε μαθήματά τινα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Βουκουρεστίῳ, ἀπεστάλῃ εἰς Βιέννην πρὸς τελειοτέραν κατάρτισιν. Ὁ Κοκκινάκης ἐπ' ὀλίγον ἀκροασθεὶς τοὺς ἐν τῇ Αὐστριακῇ μητροπόλει διδάσκοντας σοφοὺς ἠναγκάσθη ὕστερον, δι' ἑλλειψιν τῶν πρὸς ζωάρκειαν συντελούντων, νὰ δεχθῇ θέσιν ἐν ἐμπορικῷ γραφεῖῳ.

Ὁ Κοκκινάκης ἠσχολήθη εἰς διαφόρους ἐκ τοῦ γερμανικοῦ καὶ γαλλικοῦ μεταφράσεις, ἥτοι τριῶν ἠθικῶν δραμάτων τοῦ Κοτζεβού, τῆς ἱστορίας τοῦ ἐμπορίου τοῦ Ἰωσήφ Νοβάκκου, ἐπιτομῆς τῆς ἱστορίας τοῦ Δομαίρων, τοῦ Ταρτούφου τοῦ Μολιέρου καὶ ἄλλων κοινωφελῶν συγγραμμάτων.

Ἐν ἔτει 1816 ὁ Κοκκινάκης, προτραπείς ὑπὸ τοῦ συμπατριώτου του Κοραῆ, ἀνέλαβε μετὰ τοῦ Θ. Φαρμακίδου τὴν ἐκδοσιν τῆς διακοπέισης φιλολογικῆς ἐφημερίδος ὁ Ἀόγιος Ἑρμῆς, ἐξακολουθήσας καὶ μετὰ τὴν ἐκ Βιέννης ἀναχώρησιν τοῦ συνεργάτου του τὴν δημοσιεύσιν αὐτοῦ, μέχρι τῆς 1 Μαΐου 1821, ὅτε ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδοσιν, ὑποχρεωθείς συνάμα νὰ δημοσιεύσῃ ἐν ἐκτάκτῳ παραρτήματι τὸ κατὰ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀφοριστικὸν τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'.

Χαρακτηρισθεὶς ὡς συνένοχος τοῦ ἐθνικοῦ κινήματος ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς μετ' ἄλλων ἐν Αὐστρίᾳ διατριβόντων Ἑλλήνων, καὶ μόλις ἐν ἔτει 1825 ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐλθὼν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον εἰς Αἴγιον ἔλαβε τὴν ἐντολὴν ὑπὸ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως νὰ καταγίῃ εἰς μετάφρασιν διαφόρων διδακτικῶν βιβλίων. Μετεφράσεν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τὸ περὶ ἱχθυογραφίας σύγγραμμα τοῦ Φραγκλήρου πρὸς χρῆσιν τῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων, ἐνθ' δὲ καταγίνατο εἰς τὴν μετάφρασιν

τῆς καθολικῆς ἱστορίας τοῦ Ῥοτιγέρου ἀπεβίωσε, τῇ 16 Φεβρουαρίου 1831.

* *

Ὁ Κοκκινάκης εἶνε γνωστὸς ἐν Ἑλλάδι ἰδίως ἐκ πατριωτικῶν τινῶν ᾠδῶν υἱοθετηθέντων παρ' ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους καὶ ψαλλομένων ἄλλοτε κατὰ τὰς ἐσχάτας τῆς Ἑλλάδος γνωστότερον τούτων εἶνε τὸ ἐμβατήριον «Ὁ λιγυρὸν καὶ κοπερὸν σπαθί μου», τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον περιτρέχει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέγραψε: 181 σελ. 593.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Περαιτέρω λεπτομέρειαι περὶ τοῦ ἀξιολόγου γέροντος καὶ τῶν χρηστὰς ἐλπίδας ὑπισχνουμένων νεανίσκων.

Ἦτο πολὺ ἀργὰ τὴν ἐπαύριον ὅτε ὁ Ὀλιβερ ἠγέρθη ἀπὸ ὕπνου βαθύτατον καὶ παρατεταμένον. Ἐν τῷ δωματίῳ εὗρίσκετο μόνον ὁ Ἑβραῖος, ὅστις ἔψηνε καφὲν, καὶ ἐσύριττεν ἀνακινῶν αὐτὸν διὰ σιδηροῦ κοχλιαρίου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἴστατο καὶ ἤκουατο ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε κάτω τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. ὅταν δ' ἐβεβαιούτο ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα ἐξηκολούθει νὰ συρίττη καὶ νὰ ἀνακινή τὸν καφέν.

Καίτοι ὁ Ὀλιβερ δὲν ἐκοιμήτο πλέον, δὲν ἦτο ὅμως καὶ ἐντελὴς ἔξυπνος· εὗρίσκετο εἰς τὴν ναρκωτικὴν ἐκείνην κατάστασιν, μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρευσης, καθ' ἣν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς καὶ χωρὶς νὰ ἔχη συνείδησιν τῶν περὶ αὐτὸν, ὀνειρεύεται τις ἐντὸς πέντε λεπτῶν, ὅσα δὲν θὰ ὀνειρεύετο εἰς πέντε νύκτας, βαθύτατα κοιμώμενος μὲ καλῶς κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐντελῶς ἀπονεναρκαμένους τὰς αἰσθήσεις. Κατὰ τὰς τοιαύτας στιγμὰς ὁ ἄνθρωπος ἀναλογιζόμενος τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ, κατανοεῖ τὴν δύναμιν τῶν λειτουργιῶν του, ὅταν ἀπελευθερούμενος τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος, ἐξορμᾷ μακρὰν τῆς γῆς, μηδαμῶς ὑπείκων εἰς τοὺς νόμους τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου.

Ἐτοιμασθέντος τοῦ καφὲ, ὁ Ἑβραῖος ἀπέθηκε τὸ ἀγγεῖον κατὰ γῆς, καὶ ἔμεινε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν ἐνδοιασμῷ, ὥσπερ ἄγνωστος τί νὰ πορρασίῃ. Εἶτα ἐστράφη, ἐκύτταξε τὸν Ὀλιβερ καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ὀνομαστί. Ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐφαίνετο ὡς εἰς βαθὺν ὕπνον βεβυθισμένος. Ὁ Ἑβραῖος ἡσυχάσας ὡς πρὸς αὐτὸν, διηυθύνθη ἀπορρόπως εἰς τὴν θύραν, τὴν ἐκλείσσε, καὶ ἐκ τινος ἐν τῷ δαπέδῳ καταπακτῆς ἐξήγαγε, καθ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ὁ Ὀλιβερ, μικρὰν πυξίδα, ἣν μετὰ προσοχῆς ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραπτον ἐν ᾧ διήνοιγε τὸ πῶμα καὶ παρέρχετο τὸ περιεχόμενον

αὐτῆς. Ἐφερε πλησίον τῆς τραπέζης παλαιὸν κάθισμα, ἐκάθησε, καὶ ἐξήγαγε τοῦ κιβωτιδίου λαμπρὸν χρυσοῦν ὠρολόγιον ἀπαστράπτον ἐξ ἀδαμάντων.

«Ἀχ! ἐμονολόγει ὁ Ἑβραῖος ὑψὼν τοὺς ὤμους, καὶ ἀπαισίσως μειδιῶν. Ἄ, τὰ πονηρὰ μοσχολογία! καὶ γενναῖα καὶ σταθερὰ ἕως τὴν τελευταίαν στιγμὴν! οὔτε τοῦ παπᾶ μπόρουν νὰ εἰποῦν ποῦ εἶναι ἡ κρυψώνα. Δὲν μπόρουν νὰ κουκουλώσουν! τὸν γέρο Φέιγγιν. Καὶ βέβαια, τί τὸ ὄφελος εἰς αὐτοὺς; Μήπως αὐτὸ θὰ ἐξέντωνε τὸ σχοινὶ εἰς τὸ λαιμὸν τους, ἢ θὰ τοὺς ἐγλύτωνεν ἀπὸ τὸ καρύδι μου; ὄχι, ὄχι. Καλὰ παλληκάρια, καλὰ καὶ ἄξια παλληκάρια!»

Ἐν ᾧ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἔλεγε ταῦτα καὶ ἄλλα παραπλήσια, ὁ γέρον Ἑβραῖος ἐπανέθηκε τὸ ὠρολόγιον εἰς τὴν πυξίδα· ἐξήγαγεν ἡμίσειαν ἔτι δωδεκάδα αὐτῶν, ἅτινα μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκστάσεως ἐθεώρει, εἶτα δακτυλίου, φέλλα, περιδέραια, καὶ παντοειδῆ ἄλλα κοσμήματα, πολυτιμώτατα καὶ ἄριστα ἐξεργασμένα, ὧν οὐδὲ τὸ ὄνομα κἄν εἴδυρεν ὁ Ὀλιβερ.

Ὁ Ἑβραῖος ἐπανέθηκε καὶ ταῦτα εἰς τὴν πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξήγαγε τελευταῖον κόσμημα τοσούτω μικρὸν ὥστε ἐχώρει εἰς τὸ κοῖλον τῆς παλάμης του· φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐγκεχαράγμην λεπτοτάτην τινὰ ἐπιγραφὴν, διότι ὁ Ἑβραῖος τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ προφυλάττων αὐτὸ διὰ τῆς χειρὸς ἐθεώρησεν ἐπὶ μακρὸν προσεκτικώτατα· τέλος ὡς ἀπελπισθεὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν, ἐπανέκλεισε τὸ κόσμημα ἐν τῇ πυξίδι καὶ ἀνακλιθεὶς ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἐξηκολούθησε τὰς σκέψεις του.

«Τί ὥραϊον ὡς τόσον πρᾶγμα ἡ θανατικὴ ποινὴ! ἐπιθύειν. Οἱ νεκροὶ δὲν μετανοοῦν ποτέ! ποτὲ δὲν ἐπιστρέφουν οἱ νεκροὶ διὰ νὰ ποκαλύψουν δυσχερεῖς ἱστορίας! Τί ἀσφάλεια διὰ τὸ ἐμπόριον! Πέντε εἰς τὴν σειρὰν κρεμασμένοι, καὶ κἀνὲς νὰ μὴ ἀπομείνῃ γιὰ νὰ μοιράσῃ μὲ τὸν γέρο Φέιγγιν, ἢ νὰ τα λασπώσῃ!»

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Ἑβραῖος ἔστρεψε περίξ τοὺς μαῦρους καὶ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς του, οἵτινες συνήντησαν τοὺς τοῦ Ὀλιβερ. Τὸ παιδίον ἐθεώρει αὐτὸν μετ' ἀφώνου περιεργείας· ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ κατενόησεν ὁ Ἑβραῖος ὅτι ὁ Ὀλιβερ τὸν εἶχε παρατηρήσει· ἐκλείσσε θορυβῶδως τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτιδίου, καὶ ἀρπάσας ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς τραπέζης ἠγέρθη μανιώδης· ἀλλ' ἔτρεψε τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ καταπεφοδισμένος Ὀλιβερ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ταλαντευομένην τὴν λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου.

«Τί εἶναι αὐτό; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος. Διατί νὰ με παρατηρῇς; Δὲν ἐκοιμάσο! Τί εἶδες; Ἀποκρίσου γρήγορα, γρήγορα! ἂν θέλῃς τὴν ζωὴν σου!

1. Προδῶσαι.
2. Ἀγχώνη.
3. Νὰ προδώσῃ.

— Δὲν ἤμποροῦσα νὰ κοιμηθῶ, ἀπεκρίνατο τεταραγμένος ὁ Ὀλιβερ. Λυποῦμαι πολὺ ἂν σας ἐτάραξα, σέρ.

— Ἦσουν ἔξυπνος πρὸ μιᾶς ὥρας; ἠρώτησεν ὁ Ἑβραῖος μετ' ἀπειλητικοῦ καὶ φοβεροῦ ἤθους.

— Ὅχι, σέρ, ὄχι, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ.

— Εἶσαι βέβαιος δι' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἑβραῖος, ἀπαισίον βλέμμα ρίπτων ἐπὶ τοῦ παιδός.

— Ἐκοιμώμην, σέρ, ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ὁ Ὀλιβερ, ἐκοιμώμην, πιστεύσατέ με.

— Καλὰ! καλὰ! φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἀναλαμβάνων ἀποτόμως τοὺς συνήθεις τρόπους του καὶ παίζων μὲ τὸ ἐγχειρίδιον προτοῦ ἀποθέσῃ αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως δείξῃ ὅτι παιδίας χάριν τὸ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας. Ἦμην βέβαιος, φίλε μου. Ἦθελα μοναχὰ νὰ σε φοβίσω. Εἶσαι ὅμως γενναῖος, καὶ, εἰς τὴν πίστιν μου, εἶσαι γενναῖος, Ὀλιβερ. Καὶ ὁ Ἑβραῖος ἔτριβε γελῶν τὰς χεῖρας, ρίπτων ὅμως ἐνταῦτ' αὐτῷ καὶ ἀνήσυχον βλέμμα εἰς τὴν πυξίδα. «Εἶδες κἀνὲν ἀπὸ τὰ ὥραϊα αὐτὰ πράγματα, φίλε μου; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μετὰ βραχείαν σιγὴν, ἐπιθέτων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς πυξίδος.

— Ναί, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἑβραῖος ὠχρῶν. Εἶναι... εἶναι ἰδικά μου, Ὀλιβερ... εἶναι ἡ ὀλίγη περιουσία μου... ὅλα ὅσα ἔχω διὰ νὰ περάσω τὰς ἡμέρας τῶν γηρατειῶν μου· μὲ λέγουν φιλάργυρον, φίλε μου, μόνον φιλάργυρον... τίποτε ἄλλο.»

Ὁ Ὀλιβερ ἐσκέφθη ὅτι πράγματι πολὺ φιλάργυρος θὰ ἦτο ὁ γέρον, ἀφ' οὗ ἐν ᾧ εἶχε τόσα ὠρολόγια καὶ κοσμήματα, ἔζη εἰς κατοικίαν ῥυπαρὰν καὶ οἰκτροτάτην. Ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι πιθανῶς ἡ πρὸς τὸν Ἀπανωλαδιᾶν καὶ τὰ ἄλλα παιδία φιλοστοργία του ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ δαπανᾷ μέγα ποσὸν χρημάτων· προσεῖδεν εὐσεβάστως τὸν Ἑβραῖον καὶ ἠρώτησε δειλῶς ἂν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ ἐγερθῇ.

«Βέβαια, φίλε μου, βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ γέρον. Ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόρτα εἶναι ἕνα κανάτι μὲ νερό. Πήγαινε νὰ τὸ εὕρῃς καὶ ἔλα νὰ σου δώσω καὶ μίαν λεκάνην, διὰ νὰ νιφθῇς, φίλε μου.»

Ὁ Ὀλιβερ ἠγέρθη, διηλθε τὸ δωμάτιον καὶ ἔκυψε διὰ νὰ λάβῃ τὴν λάγνην· ὅταν ἐσάφη ἡ πυξὶς εἶχεν ἀφανισθῇ.

Μόλις ἐνίφθη καὶ ἐτακτοποιήσε τὰ πάντα, κενώσας, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἑβραίου, τὴν λεκάνην ἐκ τοῦ παραθύρου, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ παιδός, ἐν τὴν προλαβοῦσαν ἐσπέραν εἶδεν ὁ Ὀλιβερ καπνίζοντα. Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς παρουσίασεν αὐτῷ καθ' ὅλους τοὺς τύπους τὸν σύντροφόν του κύριον Τσάρλυ Μπέιτς. Ἀκολουθῶς ἐκάθησαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὴν τράπεζαν· τὸ πρόγευμα συνί-

στατο ἐκ τοῦ καφὲ καὶ νωπῶν ἀρτίσκων, μετὰ χοιρομηνίου, ἅτινα ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἐκόμισεν εἰς τὸ βᾶθος τοῦ πίλου του.

«Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀπανωλαδιᾶν καὶ πονήρως βλέπων τὸν Ὀλιβερ· ἐλπίζω, παιδιά μου, πῶς ἐδουλέψατε καλὰ τὸ πρωῒ.

— Μωρ' ἔς τὰ γιομάτα, ἀπήντησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς.

— Εἶχε πολὺ δουλειά, προσέθηκεν ὁ Μπέιτς.

— Εἶσαθε ἄξια παλληκάρια, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· ἂς ἰδοῦμε τί ἔφερες Ἀπανωλαδιᾶ.

— Δύο πορτοφόλλια, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Γιομάτα; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἔτσι κ' ἔτσι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἐξάγων ἐν πράσινον καὶ ἐν ἐρυθρὸν χαρτοφυλάκιον.

— Δὲν εἶναι τόσῳ βαρεῖα, ὅσῳ ἤμποροῦσαν νὰ ἦναι, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, ἀφ' οὗ ἐπιμελῶς ἐξήτασε τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Ἀλλὰ εἶναι κατὰ κινούργα καὶ καλῆς ἐργασίας· δὲν εἶναι μὲ τέχνην φτιασμένα, Ὀλιβερ;

— Βέβαια, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἐκίνησεν εἰς σπασμωδικὸν γέλωτα τὸν κύριον Τσάρλυ Μπέιτς, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ Ὀλιβερ, ὅστις οὐδὲν ἔβλεπε τὸ γελοῖον.

«Καὶ σὺ, φίλε μου, τί ἔφερες; ἠρώτησεν ὁ Φέιγγιν τὸν Τσάρλυ Μπέιτς.

— Μανδύλια, ἀπήντησεν ὁ κύριος Μπέιτς, καὶ ἐξήγαγε τέσσαρα μανδύλια ἐκ τοῦ κόλπου του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος ἐξετάζων αὐτὰ προσεκτικώτατα, εἶναι ἀξιόλογα. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἐμαρκάρησες καλὰ, Τσάρλυ. Πρέπει νὰ ξεφτύσῃς τὰς μάρκας μὲ μίαν βελόναν· θὰ δεῖξωμιν εἰς τὸν Ὀλιβερ πῶς νὰ ὀβάνῃ τὰς μάρκας· ἔ, Ὀλιβερ; χά! χά!

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, σέρ, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ.

— Ἦθελες καὶ σὺ νὰ μου φέρῃς μανδύλια, ὅπως ὁ Τσάρλυ Μπέιτς, ἔ, Ὀλιβερ;

— Εὐχαρίστως, σέρ, ἂν ἀγαπᾶτε νὰ με μάθετε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβερ.

Ὁ κύριος Μπέιτς ἔκρινε καὶ τὴν ἀπόκρισιν ταύτην τόσον ἀστείαν, ὥστε καὶ πάλιν ἀνεκάγχασεν· ἐπειδὴ δὲ ἔπινε συγχρόνως τὸν καφέν του, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῇ ἀπὸ τοὺς γέλως.

«Εἶναι νόστιμη βερμούντα!» εἶπεν ὅταν ἠδυνήθη νὰ ὀμιλήσῃ, δικαιολογούμενος οὕτω διὰ τὴν οὐχὶ ἀβρόφρονα συμπεριφορὰν του.

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς τὴν κόμην τοῦ Ὀλιβερ, ἧς μέγα μέρος ἔρριψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ παρητήρησεν ὅτι ἐντὸς μικροῦ ὁ Ὀλιβερ θὰ ἐμβῇ εἰς τὸ νόημα. Ὁ γέρον, ἰδὼν ὅτι τὸ παιδίον ἠρρυθρίασεν, ἤλλαξεν ὀμιλίαν καὶ ἠρώτησεν ἂν

ἦτο πολὺς κόσμος εἰς τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν, ἢ ὅποια ἐγένετο τὴν πρωΐαν. Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Ὀλιβερ ἐδιπλασιάσθη, διότι ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν προέκυπτε προφανῶς ὅτι ἀμφότεροι οἱ παῖδες παρέστησαν εἰς ἐκτέλεσιν θανατικῆς ποινῆς, καὶ ἠπόρει πῶς εἶχον καιρὸν νὰ ἐργασθῶσι τόσῳ καλῶς.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ ἀστεῖος γέρον καὶ οἱ δύο παῖδες ἤρχισαν νὰ παίζωσι περὶ ἐργὸν τι καὶ ἀλλόλοτον λίαν παιγνίδιον. Ἰδοὺ εἰς τί συνίστατο τοῦτο· ὁ Ἰουδαῖος ἐθήκεν εἰς ἓν τῶν θυλακίων τῶν περισκελιδῶν του μίαν ταμβακοθήκην, εἰς τὸ ἕτερον ἓν χαρτοφυλάκιον, εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του ἓν ὠρολόγιον, συνελθόντα μετὰ χρυσῆς ἀλύσεως, ἣν ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν του· ἐκάρφωσεν εἰς τὸ ὑποκάμισόν του καρφίδα μὲ ψευδεῖς ἀδάμαντας, ἐκόμωσεν μέχρι πώγωνος τὸ ἐνδυμᾶ του, εἰς οὗ τὰ θυλάκια ἐθήκε τὸ μανδύγιόν του καὶ τὴν θήκην τῶν διόπτρων του. Περιεπάτει δὲ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ἐν τῷ δωματίῳ, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ ῥάβδον, ἀπαρραλλάκτως ὡς περιπατοῦσιν οἱ γέροντες ἐν τῇ ὁδῷ· ὅτε μὲν ἵστατο πρὸ τῆς ἐστίας, ὅτε δὲ πρὸ τῆς θύρας, ὡσεὶ παρετήρει τὰ ἐκθέματα τῶν ἐργαστηρίων. Ἐνίοτε ἐκύτταζε μετὰ προσοχῆς περὶ αὐτὸν, ὡσεὶ ἐφοβέτο τοὺς βαλαντισιοτόμους, καὶ ἔψαυε τὰ θυλάκιά του πάντα ἀλληλοδιαδόχως, ὅπως ἴδῃ μήπως ἀπώλεσέ τι, καὶ πάντα ταῦτα μὲ τρόπον τόσῳ κωμικὸν καὶ τόσῳ φυσικόν, ὥστε ὁ Ὀλιβερ ἐξεκαρδίσθη γελῶν. Οἱ δύο παῖδες ἠκολούθουν κατὰ πόδας αὐτὸν, καὶ ὁσάκις ἐστρέφετο, μετὰ τοσαύτης ἐκινησιᾶς διέφευγον τὰ βλέμματά του, ὥστε ἀδύνατον καθίστατο νὰ παρακολουθήσῃ τις τὰς κινήσεις των. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἐπάτησεν αὐτὸν εἰς τὸν πόδα, συγχρόνως δὲ ὁ Μπέιτς τὸν ὥθησεν ἐκ τῶν ὀπισθεν, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ταμβακοθήκην, χαρτοφυλάκιον, ὠρολόγιον, ἄλυσιν, καρφίς, μανδύγιον, τὰ πάντα, μέγχι καὶ αὐτῆς τῆς διοπτροθήκης, ἠφανίσθησαν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐὰν ὁ γέρον ἠσθάνετο χειρὰ τινὰ εἰς τι τῶν θυλακίων του, ἔλεγεν εἰς ποῖον τὴν ἠσθάνετο, καὶ τότε τὸ παιγνίδιον ἤρχιζεν ἐκ νέου.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο εἶχε πολλάκις ἐπαναληφθῇ, ὅτε δύο κυρίαι ἤλθον νὰ ἴδωσι τοὺς νέους κυρίους· ἡ μία τούτων ἐκαλεῖτο Μπέττυ, ἡ δ' ἑτέρα Νάνσυ· ἡ κόμη των ἦν πυκνή, ἀλλ' ἀτημέλητος, τὰ δ' ὑποδήματά των ἐν κακῇ καταστάσει· κυρίως εἰπεῖν δὲν ἦσαν ὠραῖαι, ἀλλ' ἦσαν εὐρωστοί, ῥοδοκόκκινοι, καὶ εἶχον τὸ βλέμμα αὐθαδὲς καὶ ἀποφασιστικόν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τρόποι των ἦσαν εὐχάριστοι καὶ ἐλεύθεροι λίαν, ὁ Ὀλιβερ συνεπέρανεν ὅτι ἦσαν ἀξιαγάπητοι, καὶ ἀναμφιβόλως δὲν ἠπατάτο.

Ἡ ἐπίσκεψις διήρκεσε πολὺ· παραπονηθείσης μίαν τῶν νεαρῶν κυριῶν ὅτι ὁ στόμαχός της ἐ-

πάγωνεν, ἐκόμισαν οἶνονπνευματώδη ποτᾶ, καὶ ἡ συνδιάλεξις κατέστη ζωηροτέρα. Τέλος ὁ Τσάρλυ Μπέιτς παρετήρησεν ὅτι καιρὸς πλεόν ἦτο νὰ παίζωσι τὸ ζάρρε, ὅπερ ὁ Ὀλιβερ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο γαλλικὰ καὶ ἐσήμαινον ὅτι πρέπει νὰ φύγωσι· διότι παραχοῆμα ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ὁ Μπέιτς καὶ ἀμφότεραι αἱ νεάνιδες ἐσηκώθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν, ὁ δὲ γέρον Ἑβραῖος τοῖς ἔδωκε μετὰ γενναιότητος χρήματα διὰ νὰ διασκεδάσωσιν ἑξῶς.

«Αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι καθόλου δυσάρεστος· ἢ ὄχι, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Φιέγγιν. Αὐτοὶ τῶρα ποῦ εἶδες θὰ μείνουν ὕλην τὴν ἡμέραν ἑξῶς νὰ διασκεδάζωσιν.

— Ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν τους, σέρ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἐκτὸς ἐὰν εὐροῦν κάμνια δουλειὰ νὰ κάμουν 'ς τὸν δρόμον· τότε νὰ ἦσαι βέβαιος δὲν τὴν ἀφίνουν. Ἐχε τους τύπον καὶ ὑπογραμμὸν, φίλε μου, βλέπε τὸ παράδειγμα τους, προσέθηκεν ὁ Ἑβραῖος, συνδαυλίζων συγχρόνως τὸ πῦρ τῆς ἐστίας. Νὰ κάμνης ὅ τι σοῦ λέγουν, νὰ τοὺς ὑπακούης εἰς ὅλα καὶ πρὸ πάντων τὸν Ἀπανωλαδιᾶν. Αὐτὸς θὰ γίνῃ μεγάλος ἄνθρωπος καὶ θὰ σε μορφώσῃ καὶ σέ, ἂν ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα του. Φαίνεται ἔξω ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὸ μανδύγιόν μου, φίλε μου; ἠρώτησε διακρόπτον ἀποτόμως τὴν ὀμίλιαν του.

— Ναί, σέρ, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβερ.

— Προσπάθησε νὰ το πάρῃς χωρὶς νὰ το καταλάβῃς, ὅπως ἔκαμναν τὰ παιδιὰ τὸ πρωτὶ, ὅπου ἐπαίζομεν.»

Ὁ Ὀλιβερ ἐσήκωσε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ βάθος τοῦ θυλακίου, ὡς εἶδε νὰ κάμνῃ τὴν πρωΐαν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἑτέρας ἔσυρεν ἐλαφρὰ τὸ μανδύγιον.

«Τὸ ἐπῆρες; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἰδοὺ, σέρ, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ δεικνύων αὐτό.

— Εἶσαι ἐξαίρετο παιδί, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἀστεῖος γέρον, θωπεύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀλιβερ ἐν εἵδει ἐπιδοκιμασίας. Δὲν εἶδα ποτέ μου ἐπιτηδειότερο καὶ ἐξυπνότερο παιδί. Νὰ, πάρε ἓνα σελίνι διὰ τὸν κόπον σου· ἐὰν ἐξακολουθήσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ γίνῃς ὁ μεγαλύτερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας. Τώρα, ἔλα νὰ σε μάθω νὰ ξεμαρκάρῃς τὰ μανδύγια.»

Λίαν ἐκπεπληγμένος ὁ Ὀλιβερ ἐβασάνιζε τὸν νοῦν αὐτοῦ νὰ ἐννοήσῃ ποῖαν σχέσιν εἶχεν ἡ χάριν ἀστείότητος ταχυδακτυλουργικῆς ὑπεξαίρεσις τοῦ μανδύγιου μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρας· ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἔνεκα τῆς ἡλικίας του, ὁ Ἑβραῖος θὰ εἴξεν περισσότερα ἀπὸ αὐτόν· ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μετὰ ζήλου ἠσχολήθη εἰς τὸ νέον ἔργον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ὁ Ὀλιβερ γνωρίζει κάλλιον τοὺς νέους αὐτοῦ συντρόφους καὶ προσκεῖται πείραν ἀντὶ πολλοῦ. Καίτοι σύντομον τὸ κεφάλαιον τοῦτο, μέγα ἔχει ἐνέχει σπουδαιότητα διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἡμετέρου ἥρωος.

Ὁ Ὀλιβερ ἔμεινε πολλὰς ἡμέρας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Ἰουδαίου, καταγινόμενος εἰς τὸ νὰ φαιρῇ τὰ σημεῖα ἐκ τῶν μανδύγιων, ἅτινα ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ εἰσήγοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ νὰ μετέχῃ ἐνίοτε τοῦ παιγνιδίου, ὅπερ περιεγράψαμεν, καὶ ὅπερ τακτικῶς καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἐπανελάμβανον ὁ Ἑβραῖος καὶ οἱ δύο παῖδες. Μετὰ τινὰ καιρὸν ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ αὐτὸν μεγίστη ἐπιθυμία νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ πολλάκις μετ' ἐπιμονῆς παρεκάλεσε τὸν γέροντα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ ὑπάγῃ ὅπως συνεργασθῇ μετὰ τῶν νέων συντρόφων του.

Ὁ Ὀλιβερ τοσοῦτω μᾶλλον ἐπεθύμει δραστηριότητα νὰ ἐργασθῇ, καθ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ κρίνῃ τὴν ἀμειλικτον τοῦ γέροντος Ἑβραίου ἀυστηρότητα. Ὅσάκις ὁ Ἀπανωλαδιᾶς καὶ ὁ Τσάρλυ Μπέιτς ἐπέστρεφον τὴν ἐσπέραν κεναῖς ταῖς χερσὶ, ἀπηύθυνεν αὐτοῖς μακρὰς νοουθεσίας περὶ τῶν ἀτοπημάτων τῆς νωθότητος καὶ τῆς ἀεργίας, καὶ ὅπως ἐγχαράξῃ βαθύτερον εἰς τὴν μνήμην των τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ᾧσιν ἐργατικοὶ καὶ δραστήριοι, ἔστειλεν αὐτοὺς νὰ κοιμηθῶσι νήστες. Ἀπαξ μάλιστα κατήντησε νὰ τοὺς κηρυγνίσῃ ἐκ τῆς κλίμακος· ἀλλ' ἡ ζέσις τῶν ἐναρέτων αὐτοῦ προτροπῶν δὲν παρέφερεν αὐτὸν συχνάκις μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου.

Τέλος, ὠραίαν τινὰ πρωΐαν, ἐχορηγήθη τῷ Ὀλιβερ ἡ τοσοῦτον πολητὴ ἀδεια· ἀπὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν τὰ πρὸς διόρθωσιν μανδύγια ἐσπάνιζον, κατ' ἀναλογίαν δὲ ἡλαττοῦντο καὶ τὰ δεῖπνα· τὰ αἵτια ταῦτα συνετέλεσαν ἴσως εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ γέροντος Ἰουδαίου· ὅπως ἂν ᾗ, εἶπε τῷ Ὀλιβερ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἔθεσεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς καὶ τοῦ φίλου του Ἀπανωλαδιᾶ.

Ἐξῆλθον καὶ οἱ τρεῖς· ὁ Ἀπανωλαδιᾶς μὲ τὰς χειρίδας ἀνεστραμμένας καὶ στραβὰ τὸν πῖλον, κατὰ τὸ σύνθημα· ὁ κύρ Μπέιτς περιεπάτει χάσκων, τὰς χεῖρας ἔχων εἰς τὰ θυλάκιά του· ἐν μέσῳ τούτων ὁ Ὀλιβερ ἐσκέπτετο ποῦ ἄρα γε μετέβαινον, καὶ τί εἶδους ἐργασίαν θὰ ἐδίδασκον αὐτῷ.

Ἐβάδιζον τόσον ἀμερίμνως, οἱ δὲ τρόποι των ἦσαν μᾶλλον τρόποι ἀέργων καὶ κεληναίων, ὥστε ὁ Ὀλιβερ ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐξῆλθον ἵνα ἀπατήσωσι τὸν γέροντα κύριον καὶ οὐχὶ ἵνα μεταβῶσι πρὸς ἐργασίαν. Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰρπάξῃ τὸ κάλυμμά τῆς κεφαλῆς τῶν ἐντυγχανόντων παιδιῶν καὶ νὰ τὸ σφενδονίσῃ εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν αὐλήν· ὁ

Τσάρλυ Μπέιτς ἀφ' ἑτέρου ἐφαίνετο ἀσφαρεστά-τας ἔχων ἰδέας περὶ τοῦ δικαίωματος τῆς ἰδιοκτησίας· ἐκ τῶν ἐκθεμάτων τῶν ἐμπόρων ἤρπαζε ταχυδακτυλουργικῶς γεώμηντα καὶ κρόμμυα, ἅτινα ἔρριπτεν εἰς τὰ θυλάκιά του, θυλάκια τοσοῦτον εὐρέα, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι κατεῖχον ὅλην τὴν ἐνδυμασίαν του. Ὁ Ὀλιβερ ἐθεώρει κακίστην τοιαύτην διαγωγὴν καὶ ἑτοιμος ἦτο νὰ δηλώσῃ τὴν πρόθεσίν του νὰ ἐπανέλθῃ ὡς ἠδύνατο εἰς τὴν οἰκίαν, ὅτε ἐπέσπασε τὴν προσοχήν του παραδοξοτάτῃ μεταβολῇ τῶν τρέπων τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ.

Εἶχον ἐξέλθει ἐκ στενωποῦ τινός, μικρὸν ἀπεχούσης τοῦ Κλάρκενγουελ (Clarksenwell), ὅπερ κατὰ παράδοξον κατὰχρησιν τῶν λέξεων ἐξακολουθοῦσι καλοῦντες ὡς πρότερον Πρασίνην πλατεῖαν, ὅτε ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἔστη ἀποτόμως, ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ ὀπισθοχωρήσωσι μετὰ μεγάλης προφυλάξεως.

«Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ.

— Σιωπῇ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς· βλέπετε τὸ γεροπερίστερο ἐκεῖνο ἐμπροστὰ εἰς τὴν μύστρα τοῦ βιβλιοπωλείου;

— Τὸν γέροντα ἐκεῖνον κύριον, εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ δρόμου; εἶπεν ὁ Ὀλιβερ. Βέβαια τὸν βλέπω.

— Θὰ τοῦ γίνῃ ἡ δουλειὰ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς.

— Περίφημο κελεποῦρι! προσέθηκεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς.

Ὁ Ὀλιβερ παρετήρει ἐκθαμβος ἀμφοτέρους, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ, διότι πάραυτα αὐτοὶ ἔτρεξαν ἀκροποδητὴ καὶ ἔστησαν ὀπισθεν τοῦ γέροντος κυρίου, περὶ οὗ ὠμίλησαν. Ὁ Ὀλιβερ ἠκολούθησεν αὐτοὺς εἰς τινων βημάτων ἀπόστασιν, καὶ ἐν ἀμνηστίᾳ ὧν ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἔστη ἀκίνητος καὶ θεωρῶν τοὺς συντρόφους του ὡς ἐνέος.

Ὁ γέρον κύριος ἐφαίνετο πολὺ ἀξιοσέβαστος, εἶχε κεκονιαμένην τὴν κεφαλὴν καὶ χρυσὰ δίοπτρα. Ἐφερεν ἐνδυμα βαθέος πρασίνου χρώματος, οὗ τὸ περιλαίμιον ἐκ μέλαινος βελούδου, λευκὰς ἀναξυρίδας καὶ ῥάβδον ἐκ καλάμου βαμβοῦ ὑπὸ μάλης. Εἶχε λάβει ἐν βιβλίον ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων πρὸ τοῦ βιβλιοπωλείου, καὶ ἀνεγίνωσκεν ὀρθίος αὐτὸ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ὥσεὶ εὕρισκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ ἐξηπλωμένου ἀνακλίντρου. Πιθανῶς μάλιστα καὶ ἐφαντάζετο τοῦτο, διότι τόσον ἦτο ἀπερροφημένος ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, ὥστε δὲν ἐβλεπε πλέον οὔτε τὰ ἐκθέματα τοῦ βιβλιοπωλείου, οὔτε τὴν ὁδόν, οὔτε τοὺς δύο παῖδας, οὐδ' οἷονδὴ ποτε ἄλλο, ἐκτὸς τοῦ βιβλίου του, ὅπερ ἀνεγίνωσκεν εὐσυνειδήτως, στρέφων τὸ φύλλον ὅταν ἐφθάνεν εἰς τὸ τέλος σελίδος τινῆς,

ἐπαναλαμβάνων τὴν ἀνάγνωσιν εἰς τὸν πρῶτον στίχον τῆς ἐπομένης σελίδος καὶ ἐξακολουθῶν οὕτως ἀπὸ σελίδος εἰς σελίδα μετ' αὐξοντος ἐνδιαφέροντος.

Φαντάσθητε τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον τοῦ Ὀλιβερ, ὅστις ἵστατο ὀλίγα βήματα ὀπίσθεν, μετὰ προσοχῆς παρατηρῶν τὰ συμβαίνοντα, ὅταν εἶδε τὸν Ἀπνωλαδιᾶν εἰσάγοντα τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ γέροντος κυρίου, ἐξάγοντα ἐκ τούτου ἐν μανδήλιον, ὅπερ μετεδίβασεν εἰς τὸν Τσάρλυ Μπέιτς, καὶ εἶτα μετὰ τοῦ συντρόφου του μετὰ μεγάλης ταχύτητος ἀπομακρυνομένους καὶ ἀφανιζομένους εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅλα τὰ μυστήρια τῶν μανδηλίων, τῶν ὠρολογίων, τῶν κοσμημάτων, καὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἰουδαίου, ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου. Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἐκ τοῦ τρόμου δὲ τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἔβραζε τὸ αἷμά του, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἔρριψαν ἐντὸς καμίνου· εἶτα περίτρομος καὶ ἐν μεγάλῃ συγχύσει, ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς τί ἐποίει, ἤρχισε νὰ τρέχῃ πάσῃ δυνάμει.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ Ὀλιβερ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, ὁ γέρον κύριος ζητήσας τὸ μανδήλιον εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὸ ἐστράφη ἀποτόμως. Ὅταν εἶδε τὸ παιδίον φεύγον οὕτω ταχέως, ἐσκέφθη κατὰ φυσικὸν λόγον ὅτι αὐτὸ τὸ ἔκλεψε· ἔτρεξε λοιπὸν πρὸς καταδίωξιν τοῦ Ὀλιβερ, χωρὶς νὰ φέρῃ τὸ βιβλίον του, κραυγάζων παντὶ σθένει· «Πιάστε τον! κλέπτης!»

Εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ γέροντος ἐκείνου δὲν ἐβράδυναν νὰ προστεθῶσι καὶ ἄλλαι. Ὁ Ἀπνωλαδιᾶς καὶ ὁ κύρ Μπέιτς, ὅπως μὴ ἐφελεύσωσι τρέχοντες τὴν προσοχὴν, μόλις ἔκαμψαν τὴν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσαν πρὸς ἀτφάλειαν εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα πλάγιον δρομίσκον. Ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς Κλέπτης! καὶ ἰδόντες τὸν Ὀλιβερ φεύγοντα καὶ διωκόμενον, κατενόησαν ἀμέσως τί συνέβαινε, ἐξήλθον πάραυτα εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὡς ἀγαθοὶ πολῖται συνέδραμον τὸν διώκοντα κραυγάζοντες πρὸς σύλληψιν τοῦ κλέπτου!

Ἡ τοιαύτη ἐφαρμογὴ τοῦ θαυμαστοῦ ἀξιώματος τῶν φιλοσόφων περὶ αὐτοσυντηρήσεως ἦν ἄγνωστος ὅλως τῷ Ὀλιβερ· ἕνεκα τῆς ἀγνοίας του ταύτης, αἱ κραυγαὶ τῶν δύο συντρόφων του συνετάραξαν καὶ κατεφόβισαν αὐτὸν ἔτι μάλλον· ἐπέσπευσε λοιπὸν τὸν δρόμον του, ἐν ᾧ ὁ γέρον κύριος καὶ οἱ δύο παῖδες ἐδίωκον κατὰ πόδας αὐτόν.

«Κλέπτης! κλέπτης!» Ἡ κραυγὴ αὕτη ἐνέχει τι τὸ μαγικόν· ὁ ἔμπορος καταλείπει τοὺς λογαριασμούς του καὶ ὁ κερραγωγὸς τὸ ἄμάξιόν του· ὁ κρεπωπώλης ἀφίνει τὴν τράπεζάν του, ὁ ἀρτοποιὸς τὸν κλιβανὸν του, ὁ γαλακτοπώ-

λης τὸ δοχεῖόν του, ὁ ἀχθοφόρος τὸ φορτίον του, ὁ μαθητὴς τοὺς βώλους του, ὁ ἐργάτης τοῦ δρόμου τὴν ἀξίνην του καὶ τὸ παιδίον τὴν σβοῦράν του. Πάντες δρῶσιν ἀναμῖξ, ἐν ἀταξίᾳ, κραυγάζοντες, ὠρυόμενοι, ἀνατρέποντες τοὺς διαβάτας εἰς τὴν καμπὴν τῶν ὁδῶν, ἐξερεθίζοντες τοὺς κύνας καὶ τρομάζοντες τὰς ὄρνιθας. Ὅδοι, πλατεῖαι, στοὰι, τὰ πάντα ἀντηχοῦσι τὴν αὐτὴν κραυγὴν· «Κλέπτης! κλέπτης!» Πληθὺς φωνῶν προστίθενται εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην, καὶ τὸ πλῆθος αὐξάνει εἰς πᾶσαν στροφὴν τῆς ὁδοῦ. Ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, ζυμῶνον τὸν βόρβορον, ἢ παταχοῦν ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων· παρήθυρα ἀνοίγονται, κάτοικοι ἐξέρχονται τῶν οἰκιῶν των καὶ προστίθενται εἰς τὸ πλῆθος. Σύμπαν τὸ ἀκροατήριον ἀφίνει ἔρημον τὸ ὑπαιθρον θέατρον τοῦ Πολιχνέλλου καὶ ἐνοῦται μετὰ τῶν ἄλλων, ἐνισχύον διὰ τῶν κραυγῶν του τὴν φωνήν· «Κλέπτης! κλέπτης!»

«Κλέπτης! κλέπτης!» Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐρριζωμένον τὸ πάθος τῆς καταδίωξεως. Ταλαίπωρον παιδίον ἀσθμαίνον, κατὰ κοπον, ἡμιθανὲς ἐκ τοῦ τρόμου, ἄφθονον ἀποστάζον ἰδρώτα, ἐντείνει τὰς προσπάθειάς του ὅπως μὴ συλληφθῇ· διώκουσιν αὐτὸ κατὰ πόδας, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ χωρίζον τοὺς διώκτας ἀπὸ τὸν καταδιωκόμενον διάστημα βραχύνεται, καὶ βαθμηδὸν καθ' ὅσον αἱ δυνάμεις του ἐξαντλοῦνται, διπλασιάζονται αἱ κραυγαὶ καὶ ἐπιτείνονται αἱ λοιδορίαι. «Κλέπτης! Πιάστε τον!» ἐπιφωνοῦσι χαίροντες. Ἄ! βέβαια, πιάστε τον δι' ἀγάπην Θεοῦ, πιάστε τον, φιλανθρωπίας χάριν!

Ἐπὶ τέλους τὸν συλλαμβάνουσι. Ἐξοχον τῇ ἀληθείᾳ κατόρθωμα. Καίτοι ἐκτάδην κατὰ γῆς καὶ τὸ πλῆθος συνωθεῖται περὶ αὐτὸν μετὰ σπουδῆς. Ὅλοι θέλουσι νὰ τὸν ἴδωσι.

«Παραμερίσατε!»

— Ἀφίστατέ το νᾶναπνεύση!

— Ὁχι δά! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον!

— Ποῦ εἶναι ὁ κύριος;

— Ἐδῶ εἶναι.

— Κάμετε τόπον εἰς τὸν κύριον.

— Εἶναι αὐτὸ τὸ παιδίον, κύριε;

— Ναί.»

Ὁ Ὀλιβερ ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καταλασπώμενος, αἰμοπτόων, καὶ μὲ ἀγωνίαν καὶ θάμβος παρατηρῶν τὸ περικυκλοῦν αὐτὸν πλῆθος, ὅταν ὁ γέρον κύριος εἰσέδυσεν εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου καὶ ἀπεκρίνατο εἰς τὰς ἀπευθυνθείσας αὐτῷ ἐρωτήσεις μετ' ἀμνηχανίας.

«ὦ! εἶπε μελιχίως, φοβοῦμαι πολὺ μήπως δὲν εἶναι αὐτό!

— Φοβεῖται! ἠκούσθη ψιθυρισμὸς τοῦ πλήθους· ὁ καλὸς ἄνθρωπος!

— Τὸ δυστυχισμένο παιδί! εἶπεν ὁ κύριος· εἶναι κτυπημένον.

— Ὁχι, σὲρ, εἶπε χυδαῖός τις καὶ ἀγροῖκος ἄνθρωπος, προχωρῶν, ἐγὼ τοῦ κατάφερα μίαν γροθιά καὶ ἔκοφα μάλιστα καὶ τὰ χεῖρα μου 'ς τὰ δόντια του· ἐγὼ τὸ ἐτσακώσα, σὲρ.»

Καὶ ταῦτο χρόνος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῖλόν του καὶ ὑπεμειδία εὐήθως, ἀναμένων νὰ λάβῃ κἄτι τι διὰ τὸν κόπον του. Ἀλλ' ὁ γέρον κύριος προσεῖδεν αὐτὸν μετ' ἀηδίας, καὶ παρετήρησε μετ' ἀνησυχίας τινὸς, ὥσπερ ἐζήτει μέσον διὰ νὰ δραπετεύσῃ καὶ αὐτός. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θάπεπειράτο νὰ το κάμῃ, προκαλῶν διὰ τούτου νέαν καταδίωξιν, ὅτε κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν διέσχισε τὸ πλῆθος ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος, τὸ τελευταῖον πάντοτε καταφθάνων πρόσωπον εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις, καὶ συνέλαβε τὸν Ὀλιβερ ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου.

«Ἐλα, ὀρθός! τῷ εἶπε τραχέως.

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ, σὲρ· ὅχι, ἀλήθεια, δὲν εἶμαι ἐγὼ· εἶναι δύο ἄλλα παιδιὰ, ἔλεγεν ὁ Ὀλιβερ δάκνων τὰς χεῖρας ἐξ ἀπελπισίας· θὰ εὐρίσκωνται κἄπου ἐδῶ κοντά.

— ὦ, ὅχι! εἶναι πολὺ μακριὰ, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ὅστις νομίζων ὅτι χλευάζει τὸν Ὀλιβερ, ἔλεγεν ὅμως ἀλήθειαν· διότι ὁ Ἀπνωλαδιᾶς καὶ ὁ Τσάρλυ Μπέιτς τὸ ἔστριψαν εἰς τὴν πρῶτην καμπὴν τῆς ὁδοῦ. Ἐλα, ὀρθός!

— Μὴ τον κακοποιῆτε, εἶπεν ὁ γέρον κύριος μετὰ συμπαθείας.

— Καὶ ποῖος τὸν κακοποιεῖ; ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος· καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἴσως τῶν λόγων του ἔσχισε μέχρι τοῦ μέσου τῆς ῥάχης τὸ ἐνδυμα τοῦ Ὀλιβερ. Ἐλα, σὲ γνωρίζω· δὲν μοῦ τὰ πωλοῦν ἐμὲ αὐτὰ· θὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδια σου, κρεμάλα!

Ὁ Ὀλιβερ, ὅστις μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ, κατέβηκε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἀνεγερθῇ, ὁ δὲ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος· βαδίζων ταχέϊ βήματι ἔσυρεν αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαιμίου· ὁ γέρον κύριος συνώδευσε αὐτοὺς, βαδίζων παραπλεύρως τοῦ ὑπάλληλου· πολλοὶ δ' ἐκ τοῦ πλήθους προσεπάθουν νὰ προπεράρῳσι, καὶ στρέφοντες τὴν κεφαλὴν, ἐθεώρουν τὸν Ὀλιβερ· οἱ ἀγυιόπαιδες ἐπεφώνουν ἀγαλλόμενοι καὶ ἠκολούθουν τὴν συνοδίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἐν ᾧ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ πταισματοδίκου κυρίου Φάινγκ καὶ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀπένεμε δικαιοσύνην.

Ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη ἐν τῇ περιφερείᾳ γνωστοτάτου πταισματοδίκου, καὶ ἐγγύτατα τοῦ καπαστήματος ἐν ᾧ οὗτος ἤδρευε. Τὸ πλῆθος λοιπὸν δὲν ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συνοδεύῃ ἐπὶ μακρὸν τὸν Ὀλιβερ. Ἐν Μάττον Χίλλ ὠδήγησαν αὐτὸν ὑπὸ χαμηλὸν τινα θόλον εἰς ἀνάκτορον αὐλὴν, κειμένην ὀπίσθεν τοῦ βωμοῦ τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας. Ἐκεῖ συνήντησαν ἄνθρω-

πὸν τινα μεγαλόσωμον, πυκνὰς φέροντα παραγναθίδας εἰς τὸ πρόσωπον καὶ δέσμην κλειδῶν ἀνὰ χεῖρα.

«Τί καινούριο; ἠρώτησεν οὗτος ἀμερίμνος.

— Ἐνας νέος κλέπτης, ἀπεκρίνατο ὁ ὀδηγὸν τὸν Ὀλιβερ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Σὰς ἐκλεψαν, σὲρ; ἠρώτησεν ὁ κλειδοῦχος.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ γέρον κύριος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν αὐτὸ τὸ παιδί ἦτον ὁποῦ μοῦ ἔκλεψε τὸ μανδήλιόν μου. Θὰ... θὰ προστίμων νὰ μείνῃ τὸ πρᾶγμα ἕως ἐδῶ.

— Πρέπει νὰ παρουσιασθῇτε αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐνώπιον τοῦ κυρίου πταισματοδίκου, σὲρ, εἶπεν ὁ κλειδοῦχος. Ἡ αὐτοῦ ἐντιμότης θὰ ἦναι εὐκαιρος ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς. Ἀπὸ ἐδῶ, κακοῦργε!»

Οὕτω προσεκάλει τὸν Ὀλιβερ νὰ εἰσέλθῃ εἰς μικρὸν τινα θάλαμον, οὗ ὀμιλῶν ἤνοιγε τὴν θύραν. Ἠρέυνησαν τὸν Ὀλιβερ, δὲν εὗρον τίποτε ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκλείδωσαν.

Ὁ θάλαμος ἐκεῖνος ὁμοιάζε πολὺ πρὸς θολωτὸν ὑπόγειον, ἦτο σκοτεινόςτατος, ἡ δὲ ἀκαθαρσία του ἐνέπνεε βδελυγμίαν. Διότι ἦτο τότε πρῶτα τῆς δευτέρας, ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας τοῦ σαββάτου εἶχον φυλακισθῇ ἐν αὐτῷ ἐξ μεθυσμένων· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι λεπτομέρεια ἀσήμαντος. Ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀστυνομικοῖς σταθμοῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες δι' ἐλάχιστα πταίσματα καθιργνύνται ἀναμῖξ ἐν φυλακαῖς, πρὸς ἃς παραβαλλομένη ἡ Νηουγκαίτ, ἡ φυλακὴ τῶν μεγίστων κακοῦργων, εἶναι αὐτόχρημα μέγαρον. Ὁ ἀμφιβέβλων περὶ τούτου δύναται εὐχερέστατα νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ὁρθότητά τῆς συγκρίσεως ἐνεργῶν νὰ κλεισθῇ ἐν τοιαύτῃ φυλακῇ.

Ὁ γέρον κύριος ἐφάνη ὅσον καὶ ὁ Ὀλιβερ λυπηθεὶς, ὅταν ἡ κλεῖς τοῦ δεσμοσύλακος ἐστράφη ἐν τῷ κλείθρῳ, καὶ ἔρριψε τὰ βλέμματα στένων ἐπὶ τοῦ βιβλίου, τῆς ἀθώας αἰτίας ὅλου ἐκείνου τοῦ κακοῦ.

«Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ τοῦ παιδίου ἔχει κἄτι τι, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐμπνέει συμπάθειαν καὶ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, ἐσκέπτετο ὁ γέρον κύριος βηματίζων κατὰ μόνας καὶ θωπεύων σύννοους τὸν πώγωνα διὰ τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ βιβλίου. Νὰ ἦναι ἀθῶον; ὡς νὰ ὁμοιάζῃ... μὲ ποῖον τάχα νὰ ὁμοιάζῃ, εἶπεν ἱστάμενος ἀποτόμως καὶ παρατηρῶν ἀτενῶς τὸν ἄερα. Κἄπου ἔχω ἰδεῖ ὁμοίαν φυσιογνωμίαν.»

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐσκέφθη οὕτως ὁ γέρον κύριος, σύννοους πάντοτε, εἰσῆλθεν εἰς τὸν μικρὸν ἀντιθάλαμον, εἰς ὃν ἀμέσως ἔμβαινέ τις ἐκ τῆς αὐλῆς· ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἀνεθεώρει κατὰ νοῦν πλῆθος φυσιογνωμιῶν, ἃς πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἴδει.

«Ὁχι, ἐσκέφθη ὑψὼν τὴν κεφαλὴν· θὰ ἦναι πλάσμα τῆς φαντασίας μου.»

Ἀλλὰ καὶ αὐθὺς ἐβούλησθη εἰς τὸ πέλαγος τῶν

ἀναμνήσεών του. "Ολαί εκείνοι αἱ μορφαί, ἃς ἐπεκλήθη, δὲν ἦτο εὐκολον νὰ ἐκδιωχθῶσιν οὕτω ταχέως. Ἐπανέβλεπε φίλα καὶ ἐχθρὰ πρόσωπα, ἄλλα πρόσωπα σχεδὸν ἄγνωστα αὐτῷ, πρόσωπα δροσερῶν νεανίδων, νῦν δ' ἐρρυτιδωμένων γραιῶν. Ἄλλα, ὧν δὲν ἐφείσθη ὁ θάνατος, ἀλλ' ὧν ἡ μνήμη, νικῶσα τοῦτον, ἀναπαρίστη τὸ πάλαι κάλλος ἐν πάσῃ τῇ αἴγλῃ αὐτοῦ. Ἐπανέβλεπεν αὐτὰ, τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς των, τὰ θελκτικὰ μειδιάματα, ἅτινα ἐπιχέουσιν οὕτως εἰπεῖν ἀκτῖνας φωτὸς εἰς τὴν ψυχὴν, ἐκτὸς τοῦ ἀργιλωδούς περικαλύμματος αὐτῆς. ἀναμνήσεις, αἷτινες μᾶς κάμνουσι νὰ ἐντροπυπολῶμεν τὸ αἶδιον ἐκεῖνο κάλλος, τὸ ἐπιζῶν τοῦ θανάτου, φαεινότερον δὲ καὶ διακρίστερον τοῦ ἐπιγείου κάλλους. πρόσωπα πλήρη γοητείας, ἅτινα μᾶς ἠρπάσθησαν, ὅπως διὰ γλυκείας λάμψεως διαφωτίζωσι τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἄγουσαν ὁδόν.

Ἀλλ' ἐπὶ μηδεμιᾷς τῶν μορφῶν ἐκείνων κατῴρθε νᾶνεύρη ὁ γέρον κύριος τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ὀλιβερ. Αἱ ἀναμνήσεις, ἃς ἐπεκλήθη, προσεκάλεσαν βαθύτατον στεναγμὸν αὐτοῦ. ἄλλ' ἐπειδὴ κατ' εὐτυχίαν του ἦτο φύσει πολὺ ἀφρημένος, ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ ἐλησμόνησε τὰ ἐπιλοιπα.

Τῆς ἐκστάσεως ταύτης ἐξήγαγεν αὐτὸν ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις τὸν ἤγγιζεν εἰς τὸν ὦμον, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐκλείσε τότε τὸ βιβλίον του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ ἤδρευεν ὁ σοβαρὸς καὶ διάσημος κύριος Φάνγκ.

Τὸ ἀκροατήριον ἐκεῖνο ἔβλεπεν εἰς τὴν ὁδόν εἰς τὸ βῆθος αὐτοῦ ἐκάθητο ὁ κύριος Φάνγκ ἐπὶ ἑδρας ὑψηλῆς, πλησίον δὲ τῆς θύρας ἐπὶ μικροῦ ξυλίνου θρανίου εὐρίσκετο ὁ ταλαίπωρος Ὀλιβερ, περίτρομος ἐκ τοῦ ἐπιβλητικοῦ θεάματος, ὅπερ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀνειλίσσετο.

Ὁ κύριος Φάνγκ ἦν μετρίου ἀναστήματος, φαλακρὸς αἱ σπάνιαι τρίχες τῆς κόμης του ἐκάλυπτον μάλιστα τὸ ὄπισθεν τοῦ κρανίου καὶ τοὺς κροτάφους. τὰ χαρακτηριστικά αὐτοῦ ἐξέφραζον σκληρότητα, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἦν ἐρυθρότατον. Ἐάν ἦτο πραγματικῶς νηφάλιος καὶ ἐγκρατής, ἠδύνατο νὰ καταμνήσῃ τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ δυσφημισμῷ, βέβαιος ὅτι θὰ κατεδικάζετο τοῦτο εἰς σπουδαίαν χρηματικὴν ἀποζημίωσιν.

Ὁ γέρον κύριος ἐχαίρετις αὐτὸν ὑποκλινῶς, καὶ προχωρήσας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ, εἶπεν ἐγχειρίσας αὐτῷ τὸ ἐπισκεπτῆριόν του. «Τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομα καὶ αὕτη ἡ διεύθυνσίς μου, σέρ»· εἶτα ἐπιστοχώρησε δύο ἢ τρία βήματα, περιμένων νὰ τῷ ἀποτείνωσι τὸν λόγον.

Συνέβη ὅμως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κύριος Φάνγκ νάναγινώσκῃ τὴν προϋκλινῆ φημερίδα, ἐν ᾗ ἐγίνετο λόγος περὶ τινος ἀποφάσεως ἣν αὐτὸς ἀρτίως ἐξέδοτο. Ἡ ἐφημερίς ἐλέγ-

χουσα τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην ἐπεκαλεῖτο δι' ἐκατοστὴν φορὰν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἰδιαίτεράν ἐπίβλεψιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ ἐπὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ τούτου πταισματοδίκου. Ἡ ἀνάγνωσις αὕτη κατέστησε τὸν κύριον Φάνγκ ἐξάλλον· ὕψωσε μετὰ δυσχερεσκείας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἠρώτησεν ἀποτόμως·

«Ποῖος εἴσθε ;»

Ὁ γέρον κύριος, ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐρωτήσῃ, ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἐπισκεπτῆριόν του.

«Κλητὴρ! ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ ἄτομον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φάνγκ, ῥίπτων μετὰ περιφρονήσεως μακρὰν αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπισκεπτῆριον καὶ τὴν ἐφημερίδα.

— Ὁνομάζομαι, εἶπεν ὁ γέρον κύριος εὐγενῶς, ὀνομάζομαι Μπράουνλω· ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως ὅπως καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ, ὅστις, προστατευμένος ὑπὸ τοῦ νόμου, προσβάλλει δωρεὰν καὶ μηδαμῶς προκληθεὶς ἀνθρώπους εὐπολήτους.»

Συγχρόνως δὲ ὁ κύριος Μπράουνλω περιέφερον ἐν τῇ αἰθούσῃ τὰ βλέμματα, ὥσπερ ζητῶν τινα, ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

«Ἀστυνομικὲ κλητὴρ! εἶπεν ὁ κύριος Φάνγκ, διὰ τί κατηγορεῖται τὸ ἄτομον τοῦτο ;

— Δὲν ὑπάρχει κλητὴρ κατηγορία κατ' αὐτοῦ, εὐγενέστατε, ἀπεκρίνατο ὁ κλητὴρ· παρυσιάζεται ὡς μηνυτὴς τοῦ παιδίου αὐτοῦ, εὐγενέστατε.»

Τοῦτο εἶξευρε κάλλιστα ὁ εὐγενέστατος, ἐσκόπει ὅμως διὰ τῆς ἐρωτήσεώς του νὰ ἐξυβρίσῃ ἀτιμωρητὶ τὸν γέροντα ἐκεῖνον.

«Παρουσιάζεται λοιπὸν ὡς μηνυτὴς κατὰ τοῦ παιδίου αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φάνγκ μετὰ περιφρονήσεως προσβλέπων τὸν κύριον Μπράουνλω ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἄς δώσῃ τὸν ὄρκον.

— Προτοῦ ὀρκισθῶ, ἐπεθύμουν νὰ εἰπω μίαν λέξιν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω· ἐάν δὲν παριστάμην μάρτυς, οὐδέποτε θὰ ἐπίστευον...

— Σιωπήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ πταισματοδίκης προπετῶς.

— Ὁχι, κύριε, θὰ ὁμιλήσω, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπράουνλω.

— Σιωπήσατε ἀμέσως, ἢ διατάσσω νὰ σας πετάξωσιν ἔξω. Εἴσθε αὐθάδης, ἀνακιδῆς! Πῶς τολμᾶτε νὰ ὁμιλῆτε τοιοῦτοτρόπως πρὸς ἕνα δημόσιον λειτουργόν!

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ γέρον κύριος, καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς.

— Ὁρκίσσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! εἶπεν ὁ Φάνγκ πρὸς τὸν γραμματέα. Δὲν θέλω νὰκούσω οὐδὲ λέξιν πλέον. Ὁρκισάτέ τον.»

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κυρίου Μπράουνλω εἶχε φθάσει εἰς τὸ μὴ περαιτέρω· ἀλλὰ, σκεφθεὶς ὅτι ἡ παραφορά του θὰ ἔβλαπτε τὸν Ὀλιβερ, ἐκρατήθη καὶ συνήνεσε νὰ ὀρκισθῇ παραχρῆμα.

«Τώρα, εἶπεν ὁ κύριος Φάνγκ, διὰ τί κατηγορεῖται τὸ παιδίον αὐτό; Τί ἔχετε νὰ καταθέσετε, σέρ ;

— Ἦμην πρὸ τῆς θύρας ἐνδὸς βιβλιοπωλείου, ... ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ κύριος Μπράουνλω.

— Σιωπήσατε, σέρ! εἶπεν ὁ κύριος Φάνγκ. Ἀστυνομικὲ κλητὴρ! Ποῦ εἶναι ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ; Ἐμπρός, ἃς ὀρκισθῇ. Περὶ τίνος πρόκειται, ἀστυνομικὲ κλητὴρ ;»

Ἐκεῖνος τότε ἐξέθηκε ταπεινῶς καὶ εὐπειθῶς, ὅτι συνέλαβε τὸ παιδίον, ὅτι ἐρευνήσας οὐδὲν εὔρεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὅτι οὐδὲν πλέον εἶξευρεν.

«Ὑπάρχουσι μάρτυρες; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φάνγκ.

— Ὁχι, κύριε πταισματοδίκαι, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Ὁ κύριος Φάνγκ ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· εἶτα, στραφείς πρὸς τὸν κύριον Μπράουνλω, εἶπε μετὰ θυμοῦ·

«Θέλετε ἢ οὐ νὰ διατυπώσητε κατηγορίαν κατὰ τοῦ παιδίου αὐτοῦ; Ὁρκισθήτε: ἐάν τώρα ἀρνηθῆτε νὰ παράσχητε ἀποδείξεις, θὰ σας τιμωρήσω δι' ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀρχάς· θὰ σας τιμωρήσω, μὰ ...»

Μὰ ποῖον, μὰ ποῖαν, ἄγνωστον· ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἔβηξαν δυνατὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ δὲ πρῶτος ἀφῆκε νὰ πέσῃ μετὰ κρότου κατὰ γῆς ὀγκωδὲς τι βιβλίον· ἀπλῆ τῆς τύχης σύμπτωσις, ἥς ἔνεκα δὲν ἠκούσθη τὸ τέλος τῆς φράσεως.

Καίτοι διακοπτόμενος καὶ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου Φάνγκ, ὁ κύριος Μπράουνλω προσεπάθησε νὰ φηγηθῇ τὸ συμβάν· εἶπεν ὅτι ἐκ στιγμιαίας παραφορᾶς ἔτρεξε κατόπιν τοῦ παιδίου διότι εἶδε καὶ αὐτὸ νὰ φεύγῃ τρέχον· προσέθηκε δὲ ὅτι ἤλπιζεν, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ πταισματοδίκης θὰ ἔκρινε τὸν Ὀλιβερ, οὐχὶ κλέπτην, ἀλλὰ συνεργὸν κλοπῆς, ὅτι θὰ ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλῆς ἐπεισεύσεως, ἐντὸς τοῦ νόμου πάντοτε.

«Ἄλλως δὲ τὸ παιδίον αὐτὸ εἶναι πληγώμενον, εἶπε καταλήγων· καὶ φοβοῦμαι, προσέθηκε ζωηρῶς, παρατηρῶν τὸν Ὀλιβερ, πολὺ φοβοῦμαι μὴ εἶναι ἀσθενὲς, βαρὺς ἀσθενὲς.

— Ὁ, βέβαια, αὐτὸ ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ κύριος Φάνγκ μυκτηριστικῶς. Ἐμπρός, μικρὲς τυχοδιώκτα. Δὲν θέλω καμώματα ἐγὼ· δὲν πιάουν τόπον. Τὸ ὄνομά σου ;»

Ὁ Ὀλιβερ προσεπάθησε νὰ ποικιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰρθώτῃ λέξιν· ἦτο ὡχρὸς ὡς πτώμα καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ αἰθουσα ἐστροφοδινεῖτο περὶ αὐτοῦ.

«Τὸ ὄνομά σου, μάγκα; εἶπεν ὁ Φάνγκ μετὰ φωνῆς βροντώδους. Κλητὴρ, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά σου ;»

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπετείνοντο πρὸς γονδρόν τινα ἄνθρωπον φέροντα ὑπενδύτην ἐκ ραβδωτοῦ

ὑφάσματος, ἱστάμενον δὲ παρὰ τὸ δρύφνακτον· ἐκυψεν οὗτος πρὸς τὸν Ὀλιβερ καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν· βλέπων ὅμως ὅτι τὸ παιδίον δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, καὶ σκεφθεὶς ὅτι περαιτέρω σιγὴ θὰ παρώργιζε τὸν δικαστὴν καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου θὰ ἐξεδίδετο ἀσχηροτέρα ἀπόφασις, ἀπεκρίνατο κατὰ τύχην·

«Λέγει ὅτι καλεῖται Τῶμ Οὐάιτ, σέρ.

— Ἀρνεῖται νὰ ὁμιλήσῃ, ἔ! εἶπεν ὁ Φάνγκ· πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ. Ποῦ κατοικεῖ ;

— Ὁπου ἤμπορεῖ, σέρ, ἀπεκρίνατο πάλιν ὁ κλητὴρ, ὥσπερ ἐπανελάμβανεν ἀπάντησιν τοῦ Ὀλιβερ.

— Ἐχει γονεῖς; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φάνγκ.

— Λέγει ὅτι τοὺς ἔχασεν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, εὐγενέστατε, ἀπεκρίνατο ὁ κλητὴρ κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον.

Ἡ ἀνάκρισις εὐρίσκετο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὅτε ὁ Ὀλιβερ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ στρέφων ἱκετευτικὰ βλέμματα περὶ αὐτὸν, ἐζήτησε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ἐν ποτήριον ὕδατος.

«Ἀνοησίαις καὶ ψευτοκαμώματα, εἶπεν ὁ κύριος Φάνγκ. Μὴ ζητεῖς νὰ γελάσῃς ἐμένα.

— Νομίζω ὅμως ὅτι πραγματικῶς δὲν εἶναι καλὰ, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ κλητὴρ.

— Εἰξέρω ἐγὼ τί λέγω, εἶπεν ὁ κύριος Φάνγκ.

— Προσέξατε, εἶπεν ὁ γέρον κύριος πρὸς τὸν κλητῆρα, ὑψὼν ἐξ ὀρμεμφύτου τὰς χεῖρας. Θὰ πέσῃ.

— Παραμερίσατε, ἀστυνομικὲ ὑπάλληλε, ἀνεκραύγασεν ὁ Φάνγκ τραχέως. Ἄς πέσῃ ἂν ἔχῃ ὄρεξιν.»

Ὁ Ὀλιβερ ἐπωφελέθη τῆς καλοκαγαθου ταύτης ἀδείας καὶ ἔπεσε βαρύνων ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἐμεινεν ἀναίσθητος· οἱ παριστάμενοι κλητῆρες προσέβλεπον ἀλλήλους, οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμησε νὰ δράμῃ πρὸς βοήθειαν τοῦ παιδίου.

«Δὲν τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι προσποιεῖται; εἶπεν ὁ κύριος Φάνγκ, ὥσπερ ἡ πτώσις ἐκείνη ἦν ἀπόδειξις τῶν λόγων του· ἀφῆσάτε το κατὰ γῆς καὶ θὰ βαρυνθῇ ἐντὸς ὀλίγου.

— Τί ἀπόφασιν θὰ ἐκδώσητε, σέρ; ἠρώτησεν ὁ γραμματεὺς ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Θὰ τον καταδικάσω συνοπτικῶς εἰς τρίμηνον φυλάκισιν, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Φάνγκ. Μὲ καταναγκαστικὴν ἐργασίαν, ἐννοεῖται. Κενώσατε τὸ ἀκροατήριον.»

Ἡ δὲ ἡνοῖγον τὴν θύραν καὶ δύο ἄνθρωποι ἠτοιμάζοντο νὰπαγάγῃσι τὸν Ὀλιβερ ἀναίσθητον εἰς τὴν φυλακὴν, ὅταν μεσόκοπός τις ἀνὴρ, καλοῦ ἐξωτερικοῦ, ἂν καὶ πτωχὸς ὡς ἐδείκνυε τὸ μαῦρον καὶ τετριμμένον ἐνδυμᾶ του, εἰσώρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ δρύφνακτον.

«Σταθῆτε! σταθῆτε! μὴ τον ἀπάγητε! ἀνεφώνησεν ὁ νεοελθὼν, ἀσθημαίνων. Δι' ἀγάπην Θεοῦ, περιμείνατε μίαν στιγμὴν !»

*Αν καὶ οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνδρες, οἱ προσεδρεύοντες τῶν τοιούτων δικαστηρίων, ἐξασκοῦσιν αὐτοκρίετον ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ὑπολήψεως, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς τῶν ὑπηκόων τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος· ἂν καὶ ἐν τοῖς περιβάλοις τούτοις διαδραματίζονται καθημερινῶς σκηναὶ ἀποσπῶσαι τὰ δάκρυα ἀγγέλων, τὸ κοινὸν ἀποκλείεται αὐτῶν καὶ μόνον ἐκ τῶν ἐφημερίδων μανθάνει ἀτελῶς τὰ ἐν αὐτοῖς συμβαίνοντα. Οὐκ ὀλίγον λοιπὸν ὠργίσθη ὁ κύριος Φάνγκ, ἰδὼν ἕνα ἄνθρωπον ἐλθόντα ἄνευ ἀδείας καὶ μετὰ τρόπου προδίδοντος ἑλλειψίν σεβασμοῦ πρὸς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν.

«Τί εἶναι; ποῖος εἶναι αὐτός; δῶξατέ τον, ἀνεκράνυσεν ὁ κύριος Φάνγκ. Κενώσατε τὸ ἀκροατήριον.

— Θέλω νὰ δμυλῶσω, εἶπεν ὁ νεοελθὼν. Δὲν θέλω νὰ ἐξέλθω. Εἶδον τὰ πάντα. Εἶμαι ὁ βιβλιοπώλης. Ζητῶ νὰ καταθέσω ἐνὸρκως. Οὐδεὶς δύναται νὰ με διώξῃ. Πρέπει νὰ με ἀκούσητε, κύριε Φάνγκ. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μοι ἀρνηθῆτε τοῦτο.»

«Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὠμίλει ἐν τῷ δικαίωματί του. Ἐφαίνετο ἀποφασιστικὸς καὶ ἀμετατρέπτου χαρακτῆρος· τὸ πρᾶγμα καθίστατο σοβαρὸν, καὶ πᾶσα ἄρνησις θὰ συνεπήγετο σπουδαίας συνεπειάς.

«Ὁρκίσσατε τὸ ἄτομον αὐτὸ, ὑπετονθόρυσεν ὁ Φάνγκ, ἐκὼν ἀέκων. Ἐλα, τί ἔχετε νὰ καταθέσητε;

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ βιβλιοπώλης. Εἶδον τρία παιδία, αὐτὸ τὸ συλληφθὲν καὶ ἄλλα δύο, περιπατοῦντα εἰς τὸ ἀντίπεραν μέρος τῆς ὁδοῦ, ἐν ᾧ ὁ κύριος ἀνεγίνωσκε. Τὴν κλοπὴν διέπραξεν ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἄλλα· τὸ εἶδον μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς, ὡς εἶδον ὁμοίως τὴν ἐκπληξίν καὶ τὴν ἀπορίαν τοῦ εὐρισκομένου ἐνώπιόν σας.»

Ταῦτα εἶπεν ὁ ἐντιμὸς βιβλιοπώλης ἀσθμαίνων, ἀλλὰ βαθυμῆδὸν ἠσύχασε καὶ ἠδυνήθη ἐν ἀνέσει νάφηγηθῇ λεπτομερῶς πῶς συνέβη ἡ κλοπή.

«Διατί δὲν ἤλθατε γρηγορώτερα; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φάνγκ μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς.

— Δὲν εἶχα κἀνένα διὰ νὰ φυλάξῃ τὸ κατὰστημα, ἀπεκρίθη ὁ βιβλιοπώλης. «Ὅλοι ἔτρεξαν πρὸς καταδιώξιν τοῦ κλέπτου. Μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν εὗρον ἕνα, καὶ ἀμέσως ἔτρεξα νὰ ἔλθω ἐδῶ.

— Ὁ μνηστὴς λοιπὸν ἀνεγίνωσκεν, ἡ ὄχι; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φάνγκ μετὰ νέαν σιγῇν.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ μάρτυς, ἀνεγίνωσκε τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀκόμη κρατεῖ εἰς χεῖρας.

— Ἀ! ἄ! τὸ βιβλίον αὐτό; εἶπεν ὁ Φάνγκ. Τὸ ἐπλήρωσε;

— Ὁχι, ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ βιβλιοπώλης ὑπομειδιῶν.

— Δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη, πραγματικῶς, κα-

λέ μου ἄνθρωπε, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ ἀφηρημένος γέρον.

— Ὁραῖος τῇ ἀληθείᾳ κατήγορος, καταμηνύων ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης ἐν δυστυχιζόμενον παιδίον, εἶπεν ὁ Φάνγκ, καταβάλλων κωμικὰς προσπαθείας διὰ νὰ φανῇ συμπονῶν τὸν Ὀλιβερ. Νομίζω, σὲρ, ὅτι ἐπήρατε τὸ βιβλίον μὲ τρόπον λίαν ἀξιόμμεπτον, διὰ νὰ μὴ εἴπω τι πλεον, καὶ εἴσθε πολὺ εὐτυχῆς, διότι ὁ βιβλιοπώλης δὲν σᾶς καταμηνύει διὰ τοῦτο. Ἀς σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα τοῦτο, σὲρ, ἄλλως δὲν θὰ διαφύγητε τὸν πέλεκυν τοῦ νόμου. Ἀναίρω τὴν κατὰ τοῦ παιδίου τούτου ἐκδοθεῖσαν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. Κενώσατε τὴν αἴθουσαν.

— Διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ γέρον κύριος, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ ἐπὶ πλεον τὴν ὀργὴν του. Διάβολε! θέλω...

— Κενώσατε τὴν αἴθουσαν! ἀνεκράνυσεν ὁ πταισματοδίκης. Κλητῆρες, μὲ ἀκούετε! Κενώσατε τὴν αἴθουσαν!»

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη, ὁ δὲ κύριος Μπράουνλὼ ὠδηγήθη ἔξω, κρατῶν τὸ βιβλίον εἰς τὴν μίαν χεῖρα, τὴν ῥάβδον του εἰς τὴν ἑτέραν καὶ ὑπὸ ἀκατασχέστου θυμοῦ κατεχόμενος.

Ἐφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐκεῖ δὲ κατηνύσθη ὅλος ὁ θυμὸς του. Ὁ μικρὸς Ὀλιβερ Τουίστ ἔκειτο ἐκτάδην κατὰ γῆς· τὸ ὑποκάμισόν του ἦτο ἀνοικτὸν, τοὺς δὲ κροτάφους του εἶχον βρέξει διὰ ψυχροῦ ὕδατος· ἦτο ὠχρὸς ὡς νεκρὸς, τὰ δὲ μέλη του ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς.

«Ταλαίπωρον παιδίον! ταλαίπωρον παιδίον! εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλὼ, κύπτων πρὸς τὸν Ὀλιβερ· ἄς τρέξῃ κἀνείς νὰ φέρῃ γρήγορα μίαν ἄμαξαν!»

Ἐφερον τὴν ἄμαξαν καὶ ὁ Ὀλιβερ ἀπετέθη μετὰ προσοχῆς ἐφ' ἐνὸς τῶν προσκεφαλαίων αὐτῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐκάθησεν ὁ γέρον κύριος.

«Θέλετε νὰ σας συνοδεύσω; ἠρώτησεν ὁ βιβλιοπώλης.

— Βεβαίωτατα, καλέ μου φίλε, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπράουνλὼ. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ σας λησμονήσω καὶ πάλιν. Κρατῶ πάντοτε ἐκεῖνο τὸ κατηραμένον βιβλίον σας. Ἀναβῆτε. Ταλαίπωρον παιδίον! Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν στιγμὴν.»

Ὁ βιβλιοπώλης ἐπέβη τῆς ἀμάξης καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν.

*Εἰσὶν αὐτὴν συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Σμῆλς περὶ χαρακτῆρος).

Ἐπάρχει λόγιον διδάσκον ὅτι πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰ μέγιστα συντελεῖ καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία, ὅπως καὶ τὰ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου. Οἰαδὴποτε καὶ ἂν εἴναι ἡ ἀλήθεια τῆς γνώμης ταύτης, βέβαιον ὅτι ἡ εὐτυχία ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἐκ τῆς ὁμαλότητος τοῦ ἥθους, ἐκ τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀνοχῆς, τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον

ἀγάπης. Καὶ εἶναι ἀληθέστατον τὸ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ῥηθὲν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀναζητοῦντες τὸ καλὸν ἀνευρίσκουμεν τὸ ἡμέτερον.

Ἐπάρχουσι φύσεις τύσῳ πλουσίως πεπρωκισμέναι, ὥστε γνωρίζουσι ν' ἀνευρίσκωσι πανταχοῦ τὸ καλόν. Δι' αὐτὰς αἱ μέγιστα τῶν συμφορῶν ἐνέχουσι καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς παρηγορίας ἢ τῆς χαρᾶς· οὐδὲ ὑπάρχει δι' αὐτὰς οὐρανὸς τόσον σκοτεινὸς, ὥστε νὰ μὴ διαβλέπωσιν ἡλιακὴν ἀκτίναν. Ὁ ἥλιος δὲν εἶναι πάντοτε δρατὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν τοιαύτης φύσεως ἀνθρώπων, ἀλλὰ παρηγορίαν ἀνευρίσκουσιν ἐν τῇ σκέψει ὅτι εἶναι εἰς τὴν θέσιν του, κεκαλυμμένος ἐκεῖ δι' ἀγαθὸν τι καὶ συνετὸν αἶτιον.

Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ἀληθῶς ἐπίφθονοι. Ἐχουσιν ἀκτινοβόλημα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ἀκτινοβόλημα ἡδονῆς, εὐαρεσκείας, εὐσεβοῦς εὐθυμίας, φιλοσοφίας, ὀνομάσας αὐτὸ ὅπως θέλετε. Ἡ καρδία των εἶναι πεποτισμένη ὑπὸ ἡλιακοῦ φωτός, καὶ τὸ πνεῦμά των χρωματίζει διὰ τῶν ἰδίων χρωμάτων πάντα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα βλέπουσι. Ὅταν ἔχωσι λύπας· ὑφίστανται ταύτας γενναίως, ἄνευ ἀντεγκλήσεως καὶ μεμψιμοιρίας· δὲν καταναλίσκουσι τὴν δραστηριότητα αὐτῶν εἰς ἀνωφελεῖς κλαυθμηρισμούς, ἀλλ' ἀνδρείως παλαίωσι καὶ γνωρίζουσι νὰ συλλέγωσι τὰ ὀλίγα ἄνθη, ἅτινα συναντῶσιν ἐν τῇ πορείᾳ των.

Δὲν πρέπει νὰ νομίση τις ὅτι οἱ ἄνθρωποι, περὶ ὧν ὁ λόγος εἶναι ἐλαφρόνοες καὶ ἐπιπόλαιοι, τούναντίον οἱ ἐξοχώτεροι ἄνδρες, οἱ νοημονέστεροι εἶναι ἐν γένει οἱ εὐθυμότεροι, οἱ ἀξιεραστότεροι, οἱ πλήρεις ἐμπιστοσύνης καὶ εὐλικρινείας. Ὁ σώφρων ἀνὴρ, ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν διάνοιαν, γινώσκει νὰ διακρίνῃ τὴν ἠθικὴν λάμψιν διὰ μέσου τοῦ πυκνοτάτου σκότους. Ἐν τῇ ἐνσκηψάσῃ συμφορᾷ βλέπει ἐρχόμενον τὸ ἀγαθόν, ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τὴν τάσιν τῆς φύσεως πρὸς ἀνάκτησιν τῆς υἱείας, ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῦ βίου τὴν τιμωρίαν καὶ τὴν διδασκαλίαν, ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ τοῖς πόνοις διδάσκειται τὸ θάρρος, τὴν πείραν καὶ τὰ ἄριστα διδάγματα τοῦ πρακτικοῦ βίου.

Ὅταν ὁ Ἱερμίας Τάυλορ ἀπόλεσεν ὅτι εἶχεν, ὅταν ἡ μὲν οἰκία αὐτοῦ ἐλεηλατήθη, ἡ δὲ οἰκογένεια ἐξεδιώχθη καὶ ἡ περιουσία του παρεκατετέθη εἰς μεσεγγύησιν, ἠδυνήθη ἔτι νὰ γράψῃ τὰ ἑξῆς: «Ἐπεσα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀρπαγῶν καὶ τῶν κλεπτῶν· ἀφῆρεσαν ἀπ' ἐμοῦ τὸ πᾶν. Τί μοι ἐναπέμεινε; Ἀναζητῶ περὶ ἐμὲ καὶ βλέπω ὅτι μοὶ ἀφῆκαν τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, τὴν ἀξίεραστον γυναῖκά μου, πολλοὺς φίλους πρὸς παρηγορίαν καὶ τινὰς πρὸς βοήθειαν. Δύναμαι ἔτι νὰ συζητῶ. Δὲν ἀφῆρεσαν τὴν εὐθυμον φυσιογνωμίαν μου, τὴν εὐτράπελον διανοίαν μου καὶ τὴν ἀγαθὴν συνείδησιν. Κατέλιπον ἔτι εἰς ἐμὲ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ

παράγγελα τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν θρησκείαν μου, τὰς ἐλπίδας ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἔλεος. Τρώγω καὶ πίνω, κοιμῶμαι καὶ χωνεῖω, ἀναγινώσκω καὶ μελετῶ. . .» Ὁ ἔχων τόσον πολυαριθμούς καὶ μεγάλους ἀφορμὰς χαρᾶς, ὁ γνωρίζων νὰ ἐκτιμᾷ αὐτάς, καὶ ὅστις ἐν τούτοις προτιμᾷ νὰ μὴ προσδλέπῃ εἰμὴ εἰς τὰς περὶ αὐτὸν ὀλίγας ἀκάνθας, οὗτος ἀληθῶς αἰσιθάνεται μέγαν ἔρωτα πρὸς τὴν θλίψιν καὶ τὴν συμφορὰν.

Ἄν καὶ τὸ εὐθυμον ἥθος ἐν γένει εἶναι συμφορῆς τῇ ἰδιοσυγκρασίᾳ, δύναται οὐχ ἥττον ν' ἀποκτηθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἔξεις. Δυνάμεθα ἐν τῷ βίῳ νὰ προσδλέπωμεν εἰς τὴν καλὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων ἢ τὴν κακὴν· ἐφ' ἡμῖν κεῖται ν' ἀνακαλύπτωμεν εἰς αὐτὰ χαρὰν ἢ λύπην. Ὁ βίος ἔχει τὴν σκοτεινὴν αὐτοῦ πλευράν, καθὼς ἔχει καὶ τὴν φωτεινὴν· εἰς τὴν βούλησιν ἡμῶν ἔγκειται νὰ προτιμήσωμεν ταύτην ἢ ἐκείνην. Δυνάμεθα δ' ἐκλέγοντες νὰ ποιήσωμεν χρῆσιν πάσης τῆς θελήσεως ἡμῶν καὶ οὕτω νὰ συνειθίσωμεν εἰς τὸ νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς. Δυνάμεθα ν' ἀσκήσωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὸ νὰ θεωρῶμεν τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἰλαρὴν αὐτῶν ὄψιν καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν ζοφεράν. Ὅταν βλέπωμεν τὸ νέφος ἃς μὴ κλείωμεν τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰς ἀργυροειδεῖς αὐτοῦ παρυφάς.

Ἀκτὶς φωτός ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὑπάρχουσα διαχέει ἐφ' ὅλων τῶν φάσεων τοῦ βίου καθαρότητα, κάλλος καὶ χαρὰν. Ἀκτινοβολεῖ ἐπὶ τῆς ψυχρότητος καὶ θερμαίνει αὐτήν, παρηγορεῖ τὴν δυσπραγίαν, διαλύει τὴν ἀμάθειαν καὶ μετριάξει τοὺς πόνους· νέαν δὲ παρέχει λάμψιν εἰς τὴν διάνοιαν καὶ τὸ κάλλος. Ἄνευ αὐτῆς ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς δὲν καθίσταται αἰσθητὸς, τὰ ἄνθη εἰς μάτην μαραίνονται, τὰ θαυμάσια τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς παρέρχονται ἀπαράτηρα καὶ σὺμπασσα ἢ πλάσις ἀποβαίνει αὐχμηρὰ καὶ ἀψυχος ἐρημία.

Τὸ εὐθυμον ἥθος εἶναι οὐ μόνον μεγάλη πηγὴ ἀπολαύσεων ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, ἀλλ' εἶναι καὶ σωτήριον διὰ τὸν χαρακτῆρα. Συγγραφεὺς τις ἐρωτηθεὶς τίνα τρόπον δύναται τις ν' ἀποφεύγῃ τοὺς πειρασμούς, ἀπήντησε: «Ἡ εὐθυμία εἶναι ὁ πρῶτος τῶν τρόπων, ἀλλ' εἶναι καὶ ὁ δευτέρος, ἔτι δὲ ὁ τρίτος.» Αὕτη προπαρασκευάζει τὸ ἔδαφος ἐξ οὗ φύονται ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀρετὴ· αὕτη παρέχει εὐχαρίστησιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐλαστικότητα εἰς τὸ πνεῦμα· εἶναι ἡ συνοδὸς τῆς χάριτος, ὁ φύλαξ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἡ μήτηρ τῆς συνέσεως. Εἶναι τὸ καλλίτερον τῶν τῶνικῶν τῆς ψυχῆς. «Δὲν ὑπάρχει φάρμακον», ἔλεγεν ὁ διδάκτωρ Μαρσάλ Χάλλ εἰς πελάτην του, «δραστηκώτερον τῆς εὐθυμίας.»

Ἐξήτησέ τις ποτὲ παρὰ τοῦ Λουθήρου ἱατρικὸν κατὰ τῆς μελαγχολίας· ἀπήντησε: «Τὸ

άνθρωπος αὐξάνει τὸ κεφάλαιον τῶν ἀπολαύσεων τοῦ ἀναλόγως ἐκείνου, ὅπερ δαπανᾷ ὑπὲρ τῶν ἄλλων, διότι ἡ ἀγαθότης ἐλκύει τὴν ἀγαθότητα.

Τὸ κράτος τῆς ἀγαθότητος εἶναι ὄντως μέγα. Ὁ Leigt Hunt εἶπεν ὁρθῶς ὅτι ἡ δύναμις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἔχει τοσαύτην ἰσχὺν, ὅσην ἡ γλυκύτης τοῦ χαρμηλῆρος. Οἱ ἄνθρωποι κυβεῖν πάντοτε κατὰ τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους συμπαθείας τῶν ὑπάρχει δὲ καὶ παροιμία λέγουσα ὅτι οἱ ἄνθρωποι συλλαμβάνονται διὰ τῆς γλυκύτητος, καὶ ἐτέρα κοινωτέρα ὅτι περισσότερο ψωμί τρώγεται μὲ τὸ μέλι παρὰ μὲ τὸ ξύδι.

Πᾶσα ἀγαθοεργὸς πράξις, λέγει ὁ Βένθαμ, εἶναι ἐκδηλώσις, δυνάμεως καὶ θεμελίον φιλίας. Διὰ τὴν ἡ ἐξουσία δὲν ἀσχεῖται νὰ παράγῃ μᾶλλον εὐχαρίστησιν παρὰ λύπην;

Ἡ ἀγαθότης δὲν συνίσταται εἰς τὸ προσφέρειν ὄψον, ἀλλ' εἰς τὸ φέρεσθαι εὐγενῶς καὶ γενναίως. Πολλοὶ δίδουσι ἐνίοτε χρήματα ἐκ τοῦ βαλάντιου τῶν, ἀλλ' ἡ φιλανθρωπία αὕτη δὲν εἶναι ἀπόρροια τῆς καρδίας. Ἡ ἐλεημοσύνη ἡ περιορίζουμένη εἰς τὸ νὰ δίδῃ τις τὰ χρήματά του δὲν λογίζεται ὡς μέγα τι, συνήθως δὲ προξενεῖ μᾶλλον κακὸν ἢ καλόν· μόνον ἡ ἀγαθότης ἡ ἐπιδεικνυομένη δι' ἀληθοῦς συμπαθείας καὶ ἡ ἐπικαίρως διδομένη συνδρομὴ φέρει πάντοτε ἀγαθὰ ἀποτελέσματα.

Οἱ προσηνεῖς ἄνθρωποι εἶναι οἱ ἐνεργητικώτεροι ἐν τῷ κόσμῳ, ἐνῷ οἱ ἐγωῖσται καὶ σκεπτικοί, οἱ ἑαυτοὺς μόνον ἀγαπῶντες, διαμένουσιν ἄεργοι. Ὁ Βυφὼν ἀπεφάνητο ὁρθῶς εἰπὼν ὅτι οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην εἶχεν εἰς ἄνθρωπον ἀρξάμενον τοῦ βίου του ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τι πρᾶγμα. Διότι πρέπει τοῦλάχιστον ν' ἀποδείξῃ τις ὅτι ἔχει πίστιν εἰς τι καλόν, μέγα καὶ γενναῖον καὶ ὅταν ἔτι φαίνεται ἀδύνατος ἡ πράγματος αὐτοῦ.

Ἡ ματαιότης, ὁ σκεπτικισμὸς καὶ ὁ ἐγωῖσμός εἶναι πάντοτε λυπηροὶ τοῦ βίου συνοδοί. Διὰ τὴν νεότητά δὲ εἶναι τι παρὰ φύσιν. Ὁ ματαιὸς ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸν ὑπὸ θρησκοληψίας καταληφθέντα. Ἡ περὶ ἑαυτοῦ διαρκὴς ἐνσυχία δὲν γεννᾷ εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν σκέψιν περὶ τῶν ἄλλων. Τὸ πᾶν ἀναφέρει εἰς ἑαυτόν· δὲν σκέπτεται ἢ περὶ ἑαυτοῦ· μελετᾷ ἐφ' ἑαυτοῦ, μέχρις οὗ ἡ μικρὰ προσωπικότης του καθίσταται ὁ ἴδιος αὐτοῦ μικρὸς θεός.

Οἱ χεῖριστοι ὅμως πάντων εἶναι οἱ μεμψίμοιροι, οἱ ἀδιαλείπτως μεμψιμοιροῦντες κατὰ τῆς τύχης, οἱ εὐρίσκοντες ὅτι τὸ πᾶν βαδίζει κακῶς, οὐδὲν δὲ θέλοντες νὰ πράξωσι πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων, οἱ διακηρύσσοντες ὅτι τὰ πάντα κατεστράφησαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Οἱ μεμψίμοιροι οὗτοι εἶναι πάντοτε οἱ ἐλαχίστην προσφέροντες συνδρομὴν εἰς τὰ προσκόμματα τοῦ βίου. Οἱ χεῖριστοι ἐργάται

εἶναι οἱ συνήθως παραπονούμενοι, καὶ ὁ χεῖριστος τροχὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τρίζει.

Πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ ἐθίσωμεν ἑαυτοὺς νὰ μὴ ταρασσώμεθα ἐκ τῶν μικρῶν ἐνοχλήσεων, ἀς συνήθως ὑποτρέφομεν. Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ κυρία πηγή τῆς ἀνίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν εἶναι δεινὰ πραγματικά, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς διανοίας μικραὶ κακώσεις καὶ ἐλαφραὶ θλίψεις. Πρὸ τῆς μεγάλης λύπης αἱ μικραὶ ταραχαὶ διασκεδάζονται· ἀλλ' οὐχ ἥττον οἱ ἄνθρωποι συνήθως ἐκ διαθέσεως λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν μικρὰν ἀδυναμίαν καὶ θωπεύουσιν· αὕτη δὲ δὲν εἶναι συνήθως ἡ πλάσμα τῶν διαλογισμῶν τῶν, καὶ ἐν τούτοις λησμονοῦντες ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς εὐτυχίας, τὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, περιθάλπουσιν αὐτὴν μέχρις οὗ κυριευθῶσιν ἐντελῶς ὑπὸ ταύτης. Κλείομεν τὴν θύραν εἰς τὴν φαιδρότητα καὶ περιβάλλομεν ἑαυτοὺς ὑπὸ τῆς θλίψεως, παραπονούμεθα καὶ ἀσχάλλομεν, ὁμιλοῦμεν μετὰ βαρυθυμίας, κρίνομεν αὐστηρῶς, καὶ ἀκοινώνητοι γενόμενοι θεωροῦμεν καὶ τοὺς ἄλλους τοιοῦτους. Καθιστῶμεν τὴν καρδίαν μας ταμεῖον πόνων, οὓς ἐπιβάλλομεν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἵπάρχουσιν ἐν τούτοις περιπτώσεις, ἀς ὁ ἡθικολόγος δὲν δύναται νὰ προΐδῃ. Ἡμέραν τινὰ παρουνισάσθη τις πᾶσχων δυσπεψίαν καὶ ἔχων κατηγῇ τὴν ὄψιν εἰς περιώνυμον ἱατρὸν καὶ διηγήθη τὸ πάθος του. «ὦ, εἶπεν ὁ ἱατρός, δὲν ἔχετε ἀνάγκην παρὰ νὰ κατορθώσετε νὰ γελάσετε μὲ τὴν καρδίᾳ σας· πηγαίνετε νὰ ἰδῇτε τὸν Γριμάλδην.» «Οἶμοι», ἀπήντησεν ὁ πᾶσχων, εἶμαι ὁ Γριμάλδης.»

Ἡθὸς τεταραγμένον, ἀνήσυχον, δύστροπον, προξενῶν θλίψεις πάντοτε εἶναι ὁλέθριον εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Πόσοι ἄνθρωποι περιβάλλονται μὲ ἀκάνθους, ὥστε μόλις δύναται τις νὰ πλησιάσῃ αὐτοὺς ἐκ φόβου μὴ πληγωθῇ;

Ἐὰν προτίθεται τις νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἄκρα ἀς προσεγγίσῃ εἰς τὸ τῆς πράξεως. Τοιαύτη ἡ φύσις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀνθίσταται κατὰ τῆς πίσεως· τὸ πᾶν κατορθοῦται διὰ τῆς γλυκύτητος, οὐδὲν διὰ τῆς δυνάμεως. Γλυκὺς λόγος καταπραΰνει τὴν ὀργὴν ὡς τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ· δὲν ὑπάρχει δὲ γῆ τόσον ἀχάριστος, ἢ νὰ μὴ δύναται τις νὰ καλλιεργήσῃ διὰ τῆς πράξεως. Ἡ μετὰ χάριτος λεγομένη ἀλήθεια παρὰ γαί ἀποτελέσμα οἶον τὰ ῥιπτόμενα ῥόδα εἰς τὸ πρόσωπον. Πῶς δυνάμεθα ν' ἀντισταθῶμεν κατὰ ἔχθρου, οὕτινος τὰ ὄπλα εἶναι μαργαρίται καὶ ἀδάμαντες;

Τὰ δεινὰ δὲν νικῶνται ὅταν προκαλῇ τις αὐτά. Ἐὰν φέρωμεν ἀδιαλείπτως φορτία ἐφ' ἡμῶν θὰ συντριβῶμεν ὑπὸ τὸ βάρος. Ὅταν ἡ δυστυχία ἐπέρχεται ὀφείλομεν νὰ δεχώμεθα αὐτὴν γενναίως· ὅτι ὁ Πέρθης ἔγραψεν εἰς νέον

ΕΠΙΧΑΡΤΩΣΙΣ ΠΛΟΙΩΝ

Καταπληκτικαὶ εἶναι αἱ ποικίλαι χρήσεις τῆς συμπεπικνωμένης ζύμης ἐκ χάρτου. Κατεσκευάσαν πλαίσια εἰκόνων, γεισώματα οἰκιῶν, σπονδύλους στηλῶν, ἐπιστήλια, ἐπιπλα, οἰκίας κτλ. Ἐπροχώρησαν δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ κατασκευάσωσι τροχοὺς ἀτμαμαζῶν σιδηροδρόμων, τάπητας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπομιμῶνται τὰ διάφορα εἶδη τῶν ξύλων, ἐπικαλύμματα τοίχων δωματίων, καὶ, εἶναι πιστευτόν; καπνοδόχους σωλῆνας ἐλαφροτάτους καὶ ἀπροσβλήτους ἐκ τοῦ πυρός.

Ἦδη γίνεται σκέψις πρὸς πρακτικωτέραν ἐφαρμογὴν τοῦ χάρτου, καθὰ λέγει ὁ Λουδοβ. Φινγκυιέ. Πρόκειται τῆς ζύμης ταύτης ἐκ χάρτου νὰ γίνῃ χρήσις πρὸς περικάλυψιν καὶ προφύλαξιν τῶν πλοίων.

Πάντες γινώσκουσι τὰ ἀτοπήματα τῆς περιενδύσεως τοῦ σκάφους τῶν πλοίων διὰ πλακῶν σιδήρου. Τὸ μέταλλον, καίπερ βεβαμμένον, καλύπτεται ὑπὸ χόρτου κογχυλίων καὶ γαιωδῶν ἐπιστρωμάτων, πρὸ πάντων ἐν τοῖς ὕδασι τῶν τροπικῶν. Ὁ πλοίαρχος Βάρρενς ἐσκέφθη ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ ἐπικαλύμματος, τοῦ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, νὰ προσκολληθῇ στρώμα χάρτου δι' εἰδικοῦ τινος συγκολλητικοῦ φυράματος.

Ὁ Σέραρις, ἀγγλικὸν πλοῖον οὕτως ἐπενδύσας, ἐπλευσεν εἰς Ἰνδίας, ὅπου ἐντὸς λιμένος ἔμενε δύο μῆνας· κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐπεθεώρησαν τὸ πλοῖον ἐν τῇ δεξαμενῇ καὶ παρετήρησαν ὅτι τὸ πείραμα ἀρκούντως ἐπέτυχεν· οὕτως οὐδεμία ἐπικόλλησις κογχυλίων καὶ χόρτου εἶχε συμβῆ, πλὴν εἰς ὀλίγα τινὰ μέρη, ὅπου ὁ χάρτης δὲν εἶχε συγκολληθῇ.

Ἐντεῦθεν παρατηρεῖται ἀληθὴς πρόοδος· διότι οἱ ναυτικοὶ λέγουσιν ὅτι αἱ ἀκαθαρσίαι τοῦ σιδήρου περικαλύμματος δίδουσι εἰς ἕκαστον πλοῖον μετὰξὺ ἀνόδου καὶ καθόδου διαφορὰν ταχύτητος ἐνὸς καὶ ἡμίσεως κόμβου. Διὰ τῆς γενόμενης λοιπὸν νέας ἐφευρέσεως τὸ ἀτόπημα τοῦτο προλαμβάνεται.

Δὲν εἶναι δὲ ὄντως ἐκπληκτικόν, λέγει, ὁ Φινγκυιέ, τὸ πρόβλημα τῆς περικαλύψεως τῶν πλοίων διὰ περικαλύμματος ἐλαφροῦ, στερεοῦ καὶ ἀπροσβλήτου ὑπὸ τῆς θαλάσσης, οὕτινος πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος ζητεῖται ἡ λύσις, νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ ἐφ' ἐνὸς φύλλου χάρτου; Α*.

ΑΝΕΚΑΟΤΑ

Παρουσιασθεῖς τις πρὸ τῆς θύρας γαλακτοπώλου:

—Πόσον πωλεῖτε τὴν ὀκτὰ τὸ γάλα; ἠρώτησε.

—Ὅγδοήκοντα λεπτά, κύριε.

—Δὲν ἔχετε ἀπὸ πεντήκοντα;

—Ὅχι, κύριε· ἂν ὅμως ἀγαπᾶτε, ἐμποροῦμεν νὰ σᾶς κατασκευάσωμεν.

κλεισμένων τῶν θυρῶν. Ἀποποιουμένη μάρτυς τις γ' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῇ ἐρώτησιν ἡρωτήθη τὴν αἰτίαν·

— Διότι ἡ ἀπάντησίς μου, ἀπεκρίνατο, δὲν πρέπει ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ ἐντίμων προσώπων.

— Καλὰ!—ὑπεψιθύρισεν ὁ δικηγόρος—ὑπαγε λοιπὸν νὰ τὴν εἴπῃς σιγαλὰ εἰς τὸ οὖς τοῦ κ. προέδρου.

*

Νέος τις παρέδιδε εἰς τὸ τηλεγραφεῖον τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα : 'Ἀδελφε, μετὰ λύπης ἀγγέλλω θάνατον θεοῦ· ἐλπίζω ἡμᾶς καθολικοὺς κληρονόμους... κτλ.» Ὁ ὑπάλληλος παρετήρησε, ὅτι ὑπῆρχον δύο λέξεις περισσώτεραι.

— Δὲν πειράζει, ὑπέλαθεν ὁ τεθλιμμένος νεανίας, ἀφαιρέσατε τὸ «μετὰ λύπης».

*

Δύο ὑπάλληλοι ἀνθυδρίζοντο παρουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου των, ἐξωργίσθησαν δ' ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς εἶπεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον μεγάλη τῇ φωνῇ :

— Εἶσαι ζῶν!

— Καὶ ἔμπορεῖ νὰ εὗρεθῇ ζῶν χειρότερον ἀπὸ σέ; ἀντεφώνησεν ὁ ἕτερος.

— Αἶ, κύριοι... κύριοι! εἶπεν ὁ προϊστάμενος, ἐλθμονήσατε, φαίνεται, ὅτι εἶμαι ἐγὼ παρών.

*

Φοιτητὴν τῆς ἱατρικῆς ἐξεταζόμενον ἡρώτησε καθηγητής :

— Τί θὰ ἔπραττες, ὅπως ἰδρώσῃ ὁ ἀσθενής;

— Ἦθελα ἐπωφεληθῇ τῶν διεγερτικωτέρων ἀρωματικῶν, τοῦ τεύτου, τοῦ καφέ καὶ τῶν τοιούτων.

— Καὶ ἂν δὲν ἤθελον ἐπαρκέσει;

— Ἦθελα προστρέξει εἰς τὰ αἰθέρια ἔλαια, τὸν αἰθέρα, τὰ πνευματώδη ποτά.

— Ἄν δὲ καὶ ταῦτα δὲν ἐπετύγχανον;

— Ἦθελα δοκιμάσει τὴν κόνιν τοῦ James, τοῦ Dower.

— Καὶ ἂν καὶ ταῦτα ἀπέδκινον ἀνωφελῆ;

(Ὁ ἐξεταζόμενος ἤρξατο ἐν τούτοις νὰ ἰδρῶν καὶ ἄνευ ἰδρωτικῶν).

— Ἐὰν ἀπέδκινον ἀνωφελῆ.... ἤθελα μεταχειρισθῇ τὸ ἄρκειον, τὴν ἀκταίαν, τὴν ἄκανθον, τὸν βόρακα, ἔπειτα τὴν περουβίαν σμίλακα, τὴν σασάφραν...

— Ἀλλ' ἐὰν οὐδὲ ταῦτα πάντα ἤθελον εὐδοκιμήσει;

— Τότε πλέον, κύριε καθηγητά, θὰ τὸν ἐστελλον πρὸς ὑμᾶς, ὅπως τὸν ἐξετάσητε.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Ι. Σ. Κρ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐὰν ἀνθρωπὸς τις, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ζωὴν, ἀμφιβάλλω ἐὰν ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐθρήνησαν διὰ τὴν ἀπώλειάν του, ἤθελον ἐπαΐδει αὐτὸν εὐχαρίστως· τόσῳ τάχῃος σχηματί-

ζονται νέοι δεσμοὶ, τόσον ἡ ἀστασία εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ ζωὴ μας μὴδὲν, καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς καρδίας τῶν φίλων ἡμῶν. (Chateaubriand).

*. Ὁ δανειστής εἶνε χεῖρων τοῦ κυρίου· διότι ὁ κύριος τὸ σῶμα μόνον κατέχει, ἐν ᾧ ὁ δανειστής κρατεῖ τὴν ἀξιοπρέπειαν ἡμῶν καὶ δύνανται νὰ τὴν ῥαπίσῃ. (V. Hugo).

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς ἀτμοσφαίρας τῶν καφενείων.

Ὁ σοφὸς τῆς ἐν Παρισίοις Μπισέτρ, νοσοκομείου φρενητικῶν νοσημάτων, ἱατρὸς Λεγκράν Δυσώλ, ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ κ. Βάφα «αἱ Ἀθῆναι ὑπὸ ἱατρικὴν ἔποψιν», εἰς σπουδὴν τινα περὶ τοῦ ἀνθυγιεινοῦ τῆς τῶν καφενείων ἀτμοσφαίρας τοιαῦτα συμπεραίνει, κατὰ τὴν σύμπτυξιν τῆς Ἱατρικῆς Ἐνώσεως. 1) Τὰ καφενεῖα, οἷα σήμερον ὑπάρχουσι (καὶ δημολογουμένως τὰ καφενεῖα τῶν Παρισίων, χιλιάκις τῶν ἡμετέρων ὑγιεινότερα), πολὺ ἀπέχουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀερίζωνται ἐπαρκῶς· ἐκ τούτου καθίστανται νοσηρὰ ἐνδικοιτήματα. 2) Παρὰ πλείστοις τῶν ἐνδελεχῶς συχνάζοντων τὰ καφενεῖα παρατηρεῖται μετὰ χρόνον, οὗ τὴν διάρκειαν δυσκολώτατον νὰ ὀρίσωμεν, εἰδικόν τι εἶδος δηλητηριάσεως, συνιστάμενον ἐξ ἰδιαζουσῶν διαταραχῶν προσβαλλουσῶν τὴν οἰκονομίαν, αἵτινες μετὰ μακρὸν ἀναφαίνονται ὡς τάσεις πρὸς ἐγκεφαλικὰς συμφορήσεις. 3) Αὗται οὐδόλως ἐξ οἰνοπνευματώσεως προέρχονται, διότι καὶ σημαντικὰ διαφέρουσι· ἄλλως δὲ παρατηροῦνται παρ' ἀνθρώποις ἐγκρατέσι, οἵτινες συνέρχονται ἐν τῷ καφενεῖῳ πρὸς διασκέδασιν ἢ ἐργασίαν καὶ οὐχὶ ὅπως μεθυσθῶσι. 4) Ὅ,τι τείνει νὰ ἀποδείξῃ τὸν εἰδικὸν χαρακτῆρα τοῦ εἶδους τούτου τῆς ὑπὸ μορφὴν συμφορήσεως δηλητηριάσεως εἶναι τοῦτο, ὅτι πάντα τὰ παρατηρούμενα εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον κυρίως στάδιον φαινόμενα, ἀφανίζονται ἐξ ἑαυτῶν ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ αἰτίου. 5) Πάντα τὰ νοσήματα ἐκεῖνα τὰ ὁξέα ἢ χρόνια τὰ προσβάλλοντα τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ὧν ἡ αἰτιολογία δυσεύρετος, δυνατόν ἔπαξ ἐπὶ δέκα νὰ μὴ γνωρίζωσιν ἄλλην αἰτίαν ἐκτὸς τῆς ἀπὸ ἐτῶν τινῶν ἐπὶ ὥραν ἢ ὥρας διαμονῆς ἐντὸς τῆς θερμῆς καὶ ἡλλοιωμένης τῶν καφενείων ἀτμοσφαίρας. 6) Τῆς γενικῆς τῶν παραφρόνων παραλύσεως εἰσβαλλούσης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ συμφορήσεως, καὶ τῆς τῶν καφενείων ἀτμοσφαίρας ὁδηγούσης συχνάκις, ἔστω καὶ διὰ μακροῦ, εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο, μετὰ λόγου δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν, ἂν ἡ περίστασις αὕτη δὲν ἐξηγῇ, τοῦλάχιστον μέχρι τινός, τὴν μεγάλην συχνότητα τῆς γενικῆς ταύτης παραλύσεως παρὰ τοῖς ἀνδράσι, καὶ τὴν σπανιότητα αὐτῆς παρὰ ταῖς γυναῖξι. »

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΔΕΡΤΗΣΙΑΝ, ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, 14.